

Aan het lintje gehouden

OPINIE

INTERNATIONAAL

NAVRAAG MET TAWAKKUL KARMAN

Een (onnodig) pleidooi voor klassieke talen

Oeigoerse studenten in detentiekampen

'Het Amerikaans beleid is een fout beleid'

In deze editie

INTERVIEW: NADIA EL MARNISSI

‘Er is nog heel wat ruimte voor verbetering’

JEUGDWERKER MET EEN HOOP WERK VOOR DE BOEG — 5-7

ARTIKEL: WAAROM HET DOOPCHARTER NOG NIET DOOR IEDEREEN ONDERTEKEND IS

Vlaams doopcharter op komst

EN WAT ZAL DAARIN STAAN? — 23-25

sociaal > Brechtje is bekeerd tot de islam — 8-9

sociaal > Een gezonde geest in een gezond lichaam? — 10-11

internationaal > De Arabische cultuur is zo rijk! — 16-17

internationaal > Ondergoed in Caïro — 18-19

internationaal > Oeigoeren bedreigd in China — 22

student > Studenten helpen mee met raketbouw — 27

cultuur > Een verslag van de Interfacultaire Rockrally — 28-29

strip — 26

beeldreeks — 20-21

cultip — 29-30

onderhond — 31

KU Leugen — 36-37

‘De chaos is niet in onze harten geslopen’

*Niemand haat de kunsten

Een eigenlijk onnodig betoog voor klassieke talen — 12-13

Duurzame landbouw: een gereedschap, geen handschoenen

Prof. Honnay denkt mee over het klimaat — 14

Ik, Jan Costers

Jan Costers schreef de Splinter! Ga dus snel naar pagina: — 15

EDITORIAAL

‘Fuck LOKO!’

In de nasleep van december vloeide heel wat inkt over studentenclubs, zowel in dit blad als in nationale media. Iedereen die het verschil niet kende tussen kringen en clubs begon een beeld te krijgen: clubs zijn kleiner, exclusiever, en vooral: onafhankelijk. Ze worden niet gesubsidieerd door de universiteit en moeten dus als vereniging geen verantwoording afleggen. De ondertekening van een doopcharter zou ervoor zorgen dat die vrijheid ingeperkt wordt; hun doopactiviteiten moeten doorgegeven worden aan de stad via - en dit is waar het schoentje wringt - de overlastkalender van LOKO.

De clubs zeggen zelf aan een charter te werken, dat gestructureerd, meer op maat en zelfs daadkrachtiger zou zijn. Wie de controlerende macht zou zijn bij zo'n charter is niet duidelijk. De afkeer jegens de studentenvertegenwoordigers gaat diep, zo bleek uit boodschappen die maandagnacht doorheen Leuven verschenen. Ze waren tegen de vereniging gericht, met slogans als ‘fuck LOKO’, alsook tegen haar voorzitter. Het is niet duidelijk wie achter de haatcampagne zit, maar een korte navraag leerde dat die wel op bijval kon rekenen van clubleden. ‘LOKO is nu echt te ver gegaan’, kregen we te horen. Zo'n reactie legt een toch ietwat verwrongen kijk op de zaken bloot.

Met voortdurende argumenten op de man bewijzen de clubs dat de inhoudelijke waarde van hun betoog te zwak is

Clubs zijn gebaseerd op kameraadschap. Ze zien zichzelf als nukkige bewakers van het authentieke Vlaamse studentenleven. Die houding zou bewonderenswaardig kunnen zijn, in zoverre ze gebaseerd is op stevige fundamenten. Maar met de voortdurende argumenten op de man bewijzen de clubs enkel dat de inhoudelijke waarde van hun betoog inderdaad te zwak is. Laat ons wel wezen, dreigementen en beledigingen getuigen niet van fatsoen, noch goede wil. Dat is nu net waar deze hele maatregel om draait.

Ondanks alle heisa rond het niet-ondertekende doopcharter blijft de vraag hoeveel zo'n charter eigenlijk kan veranderen. De universiteit moet al te horen krijgen dat er iets misging. Wanpraktijken zonder ziekenhuisopname moeten gemeld worden door individuele studenten. Daarom, te midden van de polemiek rond het charter, mogen we de verantwoordelijkheid van de individuele student niet uit het oog verliezen. Kameraadschap is mooi, maar induceert ook groepsdruk. Hopelijk klopt de communicatie van de clubs en is er ernstig nagedacht over wat ze willen uitdragen. Wij als buitenstaanders zullen het waarschijnlijk nooit weten.☺

Rani Goelen is redacteur Student, Daan Delespaul redacteur Internationaal. Het editoriaal wordt gedragen door de voltallige redactie.

CARTOON VAN DE WEEK

door [Kaylan Saro](#)

‘Halalmenu’s gaan jongeren niet over de drempel trekken’

Jeugdwerker Nadia El Marnissi van PEP! vzw maakt de balans op van de etnisch-culturele diversiteit in ons hoger onderwijs. En daar is nog wel wat werk aan.

door [Jef Cauwenberghs en Arne Sonck](#)

Is Leuven te elitair en vinden minderheden wel genoeg rolmodellen in de aula? Nadia El Marnissi wikt en weegt haar woorden maar komt toch tot een conclusie: er is nog heel wat ruimte voor verbetering. El Marnissi maakt het elke dag vanop de eerste rij mee. Tussen het Olympisch stadion en de multiculturele Abdijstraat, in het hart van de Antwerpse Kielwijk, begeleidt ze bij PEP! vzw jongeren uit kansengroepen in hun schoolwerk. Sommigen staan op de rand van een universitaire loopbaan, anderen zullen de stap nooit wagen. ‘Halalmenu’s gaan jongeren niet over de drempel trekken. Het hele systeem moet veranderen.’

België bungelt onderaan de lijst van de OESO-landen als het over onderwijsgelijkheid gaat. Wat zijn zoal de good practices die we uit andere landen kunnen meenemen?

‘Heel vroeg beginnen. Vanaf de kleuterklas. Maar ook de lerarenopleiding moet hervormd worden. De eerste graad in het secundair is onder-tussen hervormd maar ook daar is ruimte voor verbetering. De ongelijkheid zit in de structuur.’

Wordt de zwarte piet in dit debat niet te veel doorgeschoven naar de Vlaamse rectoren terwijl het watervalstelsel al in het secundair onderwijs start?

‘Het is natuurlijk bij de laatste stap, die van het zesde jaar naar het eerste jaar hoger onderwijs, dat het opvalt. Diversiteit in het middelbaar is nu eenmaal vanzelfsprekend omdat jongeren naar school moeten gaan. Op universiteiten en hogescholen is dat niet zo maar ze hebben wel meer budget en bewegingsruimte om iets aan die diversiteit te kunnen doen.’

Waar moet het centraal beleid van zo’n universiteit zich dan op focussen?

‘Ze kijken altijd naar diversiteit aantrekken. Daardoor voel je je soms ook bekeken. Neem nu bijvoorbeeld halalmenu’s in studentenrestaurants. Dat gaat jongeren niet over de drempel trekken om te komen. Ze moeten in de eerste plaats een studentenpopulatie creëren waar iedereen zich in thuis voelt zonder extra te benadrukken dat ze mij hier willen als de student met een migratie-achtergrond.’

‘We mogen niet vervallen in tokenisme waarbij jij die ene student bent die als uithangbord dient’

We mogen niet vervallen in tokenisme waarbij jij die ene student bent die als uithangbord dient.’

Leuvense rector Luc Sels stelde vorig jaar dat als de universiteit nog meer inzet op internationalisering dat diversiteit wel zou volgen.

‘Dat is op sommige scholen ook de enige diversiteit die ze aantrekken. Ik snap de redenering achter het idee ook niet. Een rijkere internationale student blijft ook gewoon elite, ongeacht de afkomst.’

Merk je hier bij PEP! dat jongeren kijken naar wie er al in de aula zit?

‘We zijn twee weken geleden naar een SID-in geweest en enkele meisjes hebben echt wel de brochures doorbladerd om wat kleur te vinden. Dat is ook het eerste beeld dat studenten van een universiteit krijgen. Daarom dat ook veel leerinstellingen bewust inzetten op diversiteit in hun promo.’

Denk je dat het hen dan bewust om die diversiteit gaat of gewoon om de inschrijvingsaantallen omhoog te duwen?

‘Voor sommigen zal dat wellicht de belangrijkste drijfveer zijn. Maar laten we daar niet te sceptisch over zijn. Ik denk dat als je echt een groot diversiteitsplan uittekent, je wel wat meer wil dan aantallen. Anderssteekjeertochnietzoveelmoeitein?’

Als we vergelijken met Antwerpen en Brussel, is de KU Leuven een redelijk witte instelling. Enig idee waarom de grootste universiteit van Vlaanderen toch zo weinig divers is?

‘Om te beginnen denk ik dat de afstand voor velen al een belangrijke rol speelt. Leuven is ook gekend als de rijkere, witte, middenklasse-universiteit.

Antwerpen is al een diverse stad en diegenen die dan toch de stap naar het hoger onderwijs zetten, gaan gewoon naar de UA in plaats van te pendelen of een kot te zoeken.’

Enkele weken geleden stelde je op het Valentijnsmemorandum van de VVS dat jongeren met een migratie-achtergrond nog vaak voor prestigerichtingen als rechten of geneeskunde kiezen. Hoe komt dat?

‘Prestige is één. Hoog mikken. Daarnaast zijn dat geen abstracte richtingen zoals filosofie. Het hangt samen met een beroep dat ze echt kennen.’

‘Het is heel mooi, al die plannen, maar zolang er niets in de praktijk verandert, blijft het alleen maar mooi op papier’

Is het zo belangrijk om zicht te hebben op een concreet beroep?

‘Voor jongeren met een migratie-achtergrond toch wel. De meeste ouders hebben niet gestudeerd. Ze hebben een zware fysieke job en als je dan voor een mooi beroep kan gaan, dan kies je best voor de richting die daarbij aansluit.’

Jullie slogan ‘Als ik het kan, kan jij het ook.’ bevat natuurlijk een krachtige boodschap, maar wordt tegelijk ook vaak gebruikt door het beleid als een binnenkopper om niet echt iets te ondernemen.

‘De mindset die we willen meegeven is juist: “Het is moeilijk, het is allesbehalve evident en het gaat nog moeilijker worden, maar zet je erover. Het is jammer dat jij harder moet werken dan de rest.” Ik denk dat als je iemand leert kennen in wie je jezelf herkent, en die hetzelfde beroep uitoefent als waar jij naar toe wil, dat je dan ondanks alle moeilijkheden toch doorzet, in het secundair en later.’

Jullie zetten veel in op rolmodellen. Hoe belangrijk is het voor jongeren om zichzelf weerspiegeld te zien, niet alleen in de studentenpopulatie maar ook in het professoren- of personeelskorps?

‘Heel belangrijk. Dat start al in het secundair. Wanneer je les krijgt van iemand waarin je je herkent, zorgt dat voor extra motivatie. Maar als het in het middelbaar al zo moeilijk is, hoe gaan we dat dan in het hoger onderwijs zover krijgen?’

Hoe komt het dat jongeren met een migratieachtergrond gedemotiveerd raken?

‘Door een samenspel van factoren dat van jongs af aan speelt. Leerkrachten die je niet geloven. Maar ook de media spelen een enorme rol in de motivatie of demotivatie van jongeren.’

Wat kunnen de media dan beter doen?

‘Ja, (lacht), zoveel. Objectief berichtgeven bijvoorbeeld. Nu is de focus op bepaalde

(‘Als je jezelf herkent in iemand die hetzelfde beroep uitoefent als wat jij wil, dan zet je ondanks moeilijkheden eerder door’)

© Jef Cauwenberghs

gemeenschappen, en op een bepaalde religie specifiek, heel negatief. Voor sommige jongeren lijkt het zo alsof de maatschappij hen niet aanvaardt. Dan krijgen ze het idee van: ik ga mij hier weer zo hard moeten bewijzen, keer op keer. En waarvoor eigenlijk?’

‘Sommige leerkrachten gaan wellicht ook te veel mee in die verhalen in de media. Daarom is het ook belangrijk om meer diverse leerkrachten voor de klas te hebben, de lerarenopleiding te hervormen, zodat ze weten hoe om te gaan met een toenemende diversiteit in de klas. Dat klinkt misschien heel negatief als ik het zo verwoord. Maar het is de waarheid.’

Jullie zitten hier op het Kiel, toch wel een zeer multiculturele wijk. Ik kan me wel voorstellen dat scholen hier kunnen omgaan met diversiteit?

‘Ja, dat zou je denken. Maar dat is niet zo.’

‘Wanneer je les krijgt van iemand waarin je je herkent, creëert dat een nieuw soort motivatie’

Zijn er ook vooroordelen ten opzichte van de universiteit?

‘Toch wel. Wij horen dat ook hier in de bijles. Studenten die zich afvragen of ze het wel zullen kunnen. Recent begon een van onze leerlingen al over de buisvakken op de universiteit, terwijl iemand anders, met een niet-migratieachtergrond, misschien eerder denkt: “Ach, ik probeer het gewoon”. Bij hen is er altijd die twijfel, onzekerheid of faalangst die zal meespelen en harder doorweegt.’

Zijn er nog dingen die je zou willen meegeven aan het beleid? Onze rector, of de minister?

‘Ja. Ik zou zeggen: “Maak er nu werk van!” Het klinkt heel mooi, al die plannen en projecten, maar zolang er niets in de praktijk verandert, blijft het alleen maar mooi op papier. Investeren in onderwijs is zonder twijfel de beste investering die je kan maken. Volgens mij moeten sommigen nog beseffen dat als je nu investeert in de jeugd, je daar later echt wel de vruchten van zal plukken.’ ☺

PEP! vzw is een organisatie die zich erop richt om de instroom van jongeren uit kansengroepen in het hoger onderwijs te verbeteren. Via rolmodellen proberen ze om de jongeren te ondersteunen en te informeren. Daarnaast organiseren ze ook sensibiliseringscampagnes om ouders, leerkrachten, etc. te helpen omgaan met diversiteit of het onderwijssysteem, en beurzen om de jongeren in contact te brengen met hun opties.

Je bekeren tot de islam, een godsgeschenk

Een portret: Brechtje Moerkamp

Brechtje, een jonge vrouw van 27, koos er twee jaar geleden voor om moslima te worden. Haar verhaal doet ze bij een koffietje en speciaal voor ons, want ze wil graag vertellen hoe mooi het is.

Elke editie interviewt Veto een student die een bepaalde religie aanhangt. Wat betekent dat voor hen?

door [Mirjam Eren](#)

De Amsterdamse Brechtje woont vijf jaar in Leuven en volgt hier een master in Sociale en Culturele Pedagogiek. Haar liefde voor kind en samenleving deed haar kiezen voor Pedagogiek. 'Je leert nadenken over jezelf, je gedrag, je normen en waarden en je verhouding tot de samenleving. Je groeit als mens.' Toch heeft haar studie geen beslissende rol gespeeld in Brechtjes bekering. 'Uiteraard vormt je opleiding je wel in zekere mate, maar het is niet dat ik daarvoor nog niet kritisch nadacht over het leven.' Brechtje kwam niet vers van de middelbare schoolbanken. Ze had al wat levenservaring op zak door gebeurtenissen die je in de volwassenheid dwingen. Brechtje verloor haar moeder, trouwde en verhuisde naar een ander land.

Op een mooie dag in maart, anno 2017, tijdens het laatste jaar van haar bachelor, besloot Brechtje zich te bekeren tot de islam. Als kind ging ze 's zondags met haar ouders mee naar de protestantse kerk. Naarmate ze ouder werd, begon ze aandachtiger te luisteren naar de geloofsbelijdenis en werd ze zich ervan bewust dat ze die dingen eigenlijk niet geloofde en ook niet hardop wilde zeggen. 'Ik geloofde wel dat er iets was, al wist ik niet precies wat dat dan was. En ik heb eigenlijk nooit de moeite genomen om dat echt te gaan uitzoeken.'

'Niemand heeft me ooit gezegd wat ik moest doen of laten, ook mijn man niet'

Tot iets meer dan twee jaar geleden. Toen begon Brechtjes man, een geboren moslim, zijn religie meer praktiserend te beleven. Het is niet door haar man dat Brechtje zich bekeerde, maar het is wel dankzij hem dat ze ontdekte hoe mooi de islam is.

© An Nelissen

Haar man las de Koran en luisterde ernaar, waardoor Brechtje elke dag Arabische verzen door de huiskamer hoorde weerklinken. 'Ik wist niet wat ze betekenden, maar ze spraken me aan.'

Brechtje zag dat haar man meer rust begon uit te stralen. 'Ik werd daar zelf ook rustig van en wilde weten wat dat precies was, waar hij die rust in vond.' Zo gezegd, zo gedaan. Brechtje en haar man gingen op zoek naar een Nederlandse Koranvertaling. 'Het is niet gemakkelijk om een goede vertaling te vinden. Als je geen Arabisch kent, ben je verplicht een geïnterpreteerde versie van de Koran te lezen, want elke vertaler interpreteert. Het Arabisch kent een rijke woordenschat, veel Arabisch woorden kunnen niet door één Nederlands woord worden omschreven.' Het was dus de kunst om een vertaling te vinden die genoeg duiding en context gaf en aanzette tot een kritische reflectie over de inhoud. Die vonden ze uiteindelijk en Brechtje kon aan de slag.

'Als een vrouw een hoofddoek wil dragen en daarin belemmerd wordt, is dat ook een vorm van onderdrukking'

Over de waarheid en de liefde

'Ik begon te lezen en al snel merkte ik dat alles op zijn plaats viel. De Koran is het enige boek ooit dat ik met volle concentratie heb gelezen. Alles was logisch en ik voelde: ik wil me bekeren. Dat besef kan ik moeilijk onder woorden brengen. Een van de betekenissen van het woord 'moslim' is "hij die zich overgeeft aan Allah". Dat is exact wat ik toen deed. Ik ging geen research doen over de verschillende stromingen en de geschiedenis van de islam of nadenken over interreligieuze conflicten. Ik voelde gewoon dat ik geloofde wat daar stond en meer moest dat niet zijn. Je hoeft geen geleerde te zijn om te voelen of iets de waarheid is of niet.'

Uit alles wat Brechtje zegt en hoe ze over haar ervaring vertelt, blijkt dat ze gekozen heeft met haar hart. 'Niemand heeft me ooit gezegd wat ik moest doen of laten, ook mijn man niet. Ik heb het mijn man zelfs niet eens verteld toen ik me ging bekeren. Hij is even de kamer uitgegaan toen ik mijn geloofsbelijdenis heb uitgesproken en pas daarna zijn we er veel over begonnen praten.'

Brechtje leerde haar man zo'n zeven jaar geleden kennen in Amsterdam. Hij was er op bezoek bij zijn broer. 'Hij sprak beter Engels dan ik, gelukkig, want het Bosnisch beheerste ik toen nog

niet. Toen ik voor het eerst zijn familie ontmoette, verliepen de gesprekken nog via hem. Zij spraken geen Engels, ik geen Bosnisch. Maar zelfs zonder taal voelde je dat het goed zat, het klikte meteen.'

De twee overleefden een langeafstandsrelatie van een jaar door veel over-en-weer-gereis en Skypegesprekken en dat was voor hen het teken dat ze samen alles aankonden. Hij verliet zijn thuisland Bosnië, ze trouwden en het koppel kwam in Leuven wonen. Intussen spreekt Brechtje Bosnisch en hij Nederlands.

Vragen staat vrij

Wanneer je voor jezelf hebt uitgemaakt dat je moslim wil zijn, volgt het moment waarop je dat aan je omgeving moet vertellen. 'Negatieve reacties heb ik eigenlijk niet gekregen. Mijn man en zijn familie reageerden heel positief.' Ook Brechtjes eigen familie reageerde heel fijn. 'Toen mijn vader me kwam bezoeken, zei ik op een gegeven moment dat ik moest gaan bidden. "Ja, ik had niet anders verwacht", zei hij, "je bent nu moslima en dat hoort er toch gewoon bij".'

Het is pas sinds deze zomer dat Brechtje een hoofddoek draagt. Daarvoor zag niemand dat ze moslima was, tenzij ze het vertelde. 'Maar ik merk, als ik erover praat met studiegenoten en vrienden, dat iedereen eigenlijk heel geïnteresseerd en nieuwsgierig is. Ik hou ervan als mensen vragen stellen. Liever veel vragen dan mensen die niets zeggen, maar je wel bekijken. Als mensen vragen stellen, kan je het uitleggen en vooroordelen doorbreken. Veel moslims willen denk ik juist graag hun verhaal delen en vertellen hoe mooi het eigenlijk is.'

Brechtje praat zelf heel veel met andere moslims. 'Het is heel bijzonder om zo'n moslimgemeenschap binnen te komen als bekeerling, ook voor die gemeenschap zelf. Zij vinden het heel speciaal dat iemand er bewust voor heeft gekozen moslim te worden.' Brechtje gaat vaak naar de studentenmoskee in Leuven, waar ze veel internationale studenten ontmoet.

Een misverstand over de islam dat Brechtje de wereld uit wil, is dat de hoofddoek een teken is van onderdrukking. 'Ik zeg niet dat er geen vrouwen zijn die verplicht worden een hoofddoek te dragen, maar ontzettend veel vrouwen kiezen daar zelf voor. In het hele debat hierrond wordt uitgegaan van de Westerse definitie van vrijheid en emancipatie. Ik voel me juist bevrijd sinds ik een hoofddoek draag, het is voor mij een belangrijk aspect van mijn religieuze aanbidding, zo wil ik door het leven gaan. Als een vrouw een hoofddoek wil dragen en daarin belemmerd wordt, is dat ook een vorm van onderdrukking.'

Meer dan je ooit hebt gevraagd

'Mensen denken vaak dat de Koran en de islam belemmerend zijn, dat het veel gedoe is om bijvoorbeeld vijf keer per dag te moeten bidden. Je moet er inderdaad je best voor doen, maar dat

doe je met passie en liefde. Bekerende tot de islam is het grootste cadeau dat ik ooit heb gekregen. Net zoals vijf keer per dag bidden eigenlijk ook een cadeau is. Als je vijf keer per dag moet bidden, krijg je vijf keer per dag de kans om aan je dagelijkse sleur te ontsnappen en na te denken over jezelf. Na het gebed kies je er dan zelf voor of je terug in je bed gaat liggen netflixen of je aan je bureau zet. Onderzoek toont aan dat de meest praktiserende moslims de beste schoolresultaten behalen. De islam brengt een ritme in je leven en stimuleert je om je dagen zinvol in te vullen.'

'De ramadan biedt je elk jaar een nieuwe kans, als dat geen cadeau is'

Twee zomers geleden beleefde Brechtje haar eerste ramadan. Dat jaar duurde de ramadan van de eerste dag van de examenperiode tot de laatste, was het snikheet en waren de dagen het langst. En toch was het de mooiste periode die Brechtje ooit heeft meegemaakt. 'Dertig dagen is de ideale periode om een oude gewoonte te vervangen door een nieuwe. De ramadan biedt je elk jaar een nieuwe kans. Als dat geen cadeau is.'

De focus ligt bovendien niet op het niet mogen eten en drinken. 'Dat is bijzaak als je weet waar je het voor doet, namelijk dichterbij jezelf en bij Allah komen. Af en toe honger hebben, doet je bovendien ook eens stilstaan bij mensen die dag in dag uit honger moeten lijden. Het is belangrijk dat we hen niet vergeten. De islam gaat over goed zijn voor andere mensen en over geven. Moslims staan altijd voor je klaar en hebben een eindeloze energie om zich in te zetten voor een ander. Ze geven je meer dan je ooit hebt gevraagd.'

Of Brechtje haar kinderen zal grootbrengen met de islam? 'Ik wil hen zeker de islam meegeven, maar wel op zo'n manier dat ik hen leer er kritisch mee om te gaan, zoals het ook in de Koran staat. Het eerste vers wat ooit werd geopenbaard aan de Profeet Mohammed, vrede zij met hem, begint met "Lees in de naam van jouw Heer, Degene Die (alles) heeft geschapen." Nadenken over en het interpreteren van de betekenis van de Koran is iets wat aan alle moslims wordt opgedragen. Als mijn kind op een dag zelf gaat lezen en nadenken over de betekenis van de Koran en dan ervaart wat ik voelde toen ik me bekeerde, dan is mijn missie geslaagd.' ☺

Een gezonde geest in een gezond lichaam?

De universiteitsperiode is een feest voor velen, maar is niet voor iedereen even makkelijk. De mentale fitheid van de student staat niet altijd op peil. Hoe komt dat en wat kunnen we er aan doen?

door [Luz Goossens](#)

Het studentenleven is een boeiende periode. Je gaat op kot, leert nieuwe mensen kennen, ontwikkelt jezelf persoonlijk, en werkt aan je toekomst: voor veel studenten zijn dat positieve ontwikkelingen, maar voor sommigen is het vooral een stressvol gebeuren.

Het is een periode van veel veranderingen en nieuwe informatie, wat frustratie en onzekerheid kan opleveren. De helft van de eerstejaarsstudenten ervaart psychische klachten, één student op de tien heeft al eens aan zelfdoding gedacht. De meest voorkomende psychische klachten zijn verslaving aan alcohol en drugs, depressie en angststoornissen. De vraag is wat maakt dat zoveel studenten die mentale problemen ervaren.

Mens sana in corpore sano

Het verhaal van mentale gezondheid is multi-gedetermineerd. 'Het zijn veel factoren samen die ervoor zorgen dat iemand zich beter of minder goed voelt', stelt Glenn Kiekens, doctoraatsonderzoeker bij de onderzoeksgroep Maatschappelijke Geestelijke Gezondheidszorg. 'In onderzoek zien we dat de uitspraak 'een gezonde geest in een gezond lichaam' zeker opgaat. Belangrijke aspecten die de mentale fitheid kunnen bevorderen zijn voldoende beweging en een gezond eetpatroon, maar uit onderzoek bij studenten komt ook sociale verbondenheid naar voren als protectieve factor.'

'Voldoende beweging en een gezond eetpatroon zijn belangrijk voor de mentale gezondheid, maar ook sociale verbondenheid komt naar voren als grote factor'

[Glenn Kiekens, onderzoeker maatschappelijke geestelijke gezondheidszorg](#)

Naast de algemene gezondheid, spelen er ook enkele risicofactoren mee. 'Vaak is het zo dat studenten die in het verleden traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt zoals misbruik en pesterijen het moeilijker hebben aan de universiteit en meer mentale gezondheidsklachten aangeven', stelt Kiekens.

Let's talk about mental health

Volgens onderzoek van de Vlaamse Jeugd-raad voelt zestig procent van de Vlaamse jongeren zich slecht omdat ze niet voldoen aan de verwachtingen van hun omgeving. 'De lat ligt soms hoog van buitenaf, en soms legt men de lat zelf hoog: het is vaak moeilijk dat onderscheid te maken, maar dat resulteert wel in het feit dat er veel druk ervaren wordt', stelt Rikka De Roy, diensthoofd van het Studentengezondheidscentrum. Die druk kan het gevolg zijn van de combinatie van werk, school en andere engagementen maar ook van sociale media: 'Daar krijgen ze constant te maken met hoe goed iedereen bezig is en ze spiegelen zich daaraan.'

Aan het Studentengezondheidscentrum wordt ook familietherapie aangeboden: 'Het is mooi te zien hoeveel druk kan wegvallen na een paar gesprekken. Jongeren zijn vaak heel loyaal aan hun ouders, zien hen ontzettend graag en willen het daarom goed doen voor hen. Dat geeft druk. Ouders willen graag het beste voor hun kinderen en kunnen soms die druk verhogen zonder dat zo te bedoelen. Door open samen in

gesprek te gaan, worden aan beide kanten de verwachtingen bijgesteld en geëxpliciteerd. Dan zie je dat de druk verandert bij ouders en studenten zelf. Dat geldt eigenlijk bij veel andere omstandigheden ook.' Praten blijkt dus belangrijk.

'Door met z'n allen het taboe rond emotionele moeilijkheden te reduceren en er open over te praten, kunnen we bepaalde drempels weghalen'

[Samira Akhtar, psycholoog en medewerker Mindmates](#)

Het stigma rond mentale gezondheid vormt echter een groot obstakel. 'Veel studenten met angst en depressie geven aan dat ze het probleem liever alleen willen oplossen, omdat ze zich schamen om er met anderen over te spreken', aldus Kiekens. 'In onze huidige maatschappij zijn we vaak niet goed in aangeven wanneer het even minder goed gaat. We leven een beetje in een 'gelukscultuur' waarin altijd alles geweldig is, waardoor het moeilijk of not done is om aan te geven dat het moeilijk gaat. Als je een been breekt, ga je ook naar de dokter. We zouden ons moeten afvragen waarom we die reflex om hulp te zoeken niet hebben wanneer het mentaal niet goed gaat met ons.'

De taboes rond psychologische problemen zorgen ervoor dat studenten de stap naar hulp niet zetten en ze zichzelf isoleren. Het initiatief Mind-Mates van de KU Leuven wil daar iets aan veranderen. Hun workshops en campagnes brengen studenten kennis en vaardigheden over mentale gezondheid bij, zodat ze zichzelf en hun sociale

omgeving beter kunnen ondersteunen. 'Door met z'n allen het taboe rond emotionele moeilijkheden te reduceren en er open over te praten, kunnen we aan studenten tonen dat het onderwerpen zijn waarover gesproken mag worden en hiermee dus bepaalde drempels weghalen', zegt Samira Akhtar, psycholoog aan het Studentengezondheidscentrum en medewerkster bij MindMates.

De faculteiten

Opvallend is dat de faculteit Wijsbegeerte het meeste studenten in begeleiding heeft bij de psychologen van het Studentengezondheidscentrum. De ombudsdienst gaf twee jaar geleden ook aan dat de mentale gezondheid van studenten wijsbegeerte er slecht aan toe is. Drie vierde van de mails die de ombuds toen ontving, betroffen klachten van angst en depressie.

Volgens De Roy ligt het gedeeltelijk aan het feit dat er veel internationale studenten studeren: 'Dat is een heel kwetsbare groep. Ze komen in een omgeving terecht waar ze weinig netwerk hebben, met een ander klimaat, een andere cultuur andere eet- en leefgewoonten. Ze hebben gebrek aan een gezin of netwerk, iemand om even een hart bij te luchten. Ook hebben ze het financieel soms moeilijk, waardoor de gelegenheid voor sociale activiteiten kleiner is.' Mogelijk zou ook het karakter van filosofie een invloed hebben op de mentale gezondheid van studenten, omdat het noties als waarheid, realiteit en het menselijke bestaan bestudeert.

Naast de faculteit Wijsbegeerte hebben de faculteiten Letteren, Psychologische en Pedagogische Wetenschappen en Sociale Wetenschappen ook een grote groep studenten in behandeling. De rol van faculteiten zelf is moeilijk te bepalen. MindMates helpt faculteiten door onder andere personeelsleden te trainen in het stimuleren van verbondenheid onder studenten, in aandachtig zijn voor emotionele moeilijkheden bij studenten en hoe die te bespreken en in verwijzingen naar professionele hulp indien nodig.

'De lat ligt soms hoog van buitenaf, en soms legt men de lat zelf hoog: het is vaak moeilijk dat onderscheid te maken, maar dat resulteert wel in het feit dat er veel druk ervaren wordt'

*Rikka De Roy, diensthoofd
Studentengezondheidscentrum*

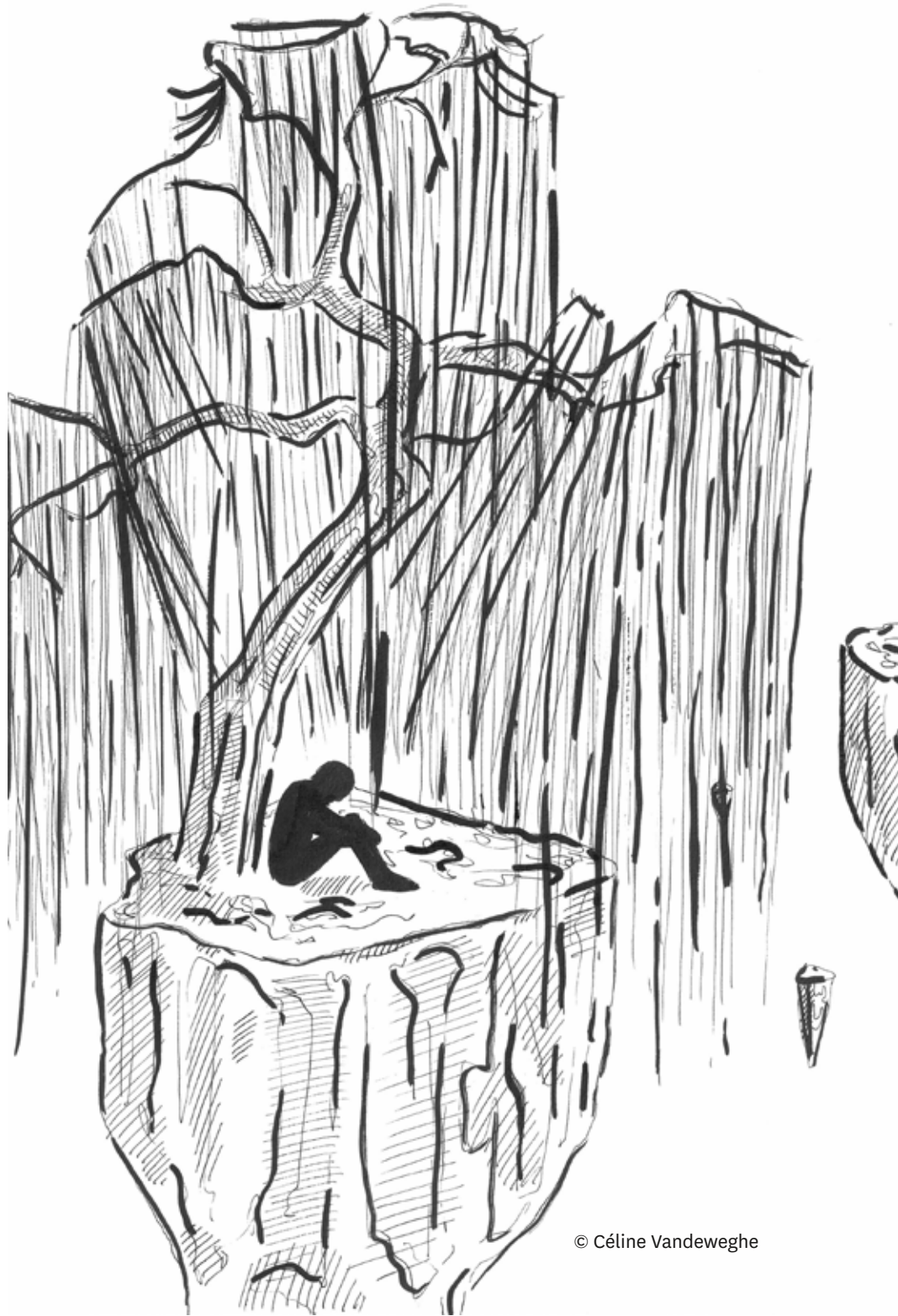
Hulp zoeken

De stap zetten naar psychologische hulp is zwaar, maar het hoeft niet altijd moeilijk te zijn. Voor studenten in Leuven zijn er veel opties om begeleiding te krijgen voor hun mentale fitheid. Het psychologenteam van het Studentengezond-

heidscentrum biedt individuele begeleiding en talrijke groepstherapieën en trainingen over specifieke onderwerpen aan. Jaarlijks gaan er steeds meer studenten in begeleiding en de meeste studenten staan al een eind verder na twee of drie gesprekken.

Studenten met een moeilijke financiële situatie krijgen hulp van de Sociale Dienst,

maar kunnen na verwijzing ook terecht bij het Centrum Geestelijke Gezondheidszorg, dat aan lage tarieven psychologische hulp biedt. Bovendien geeft MindMates gratis workshops aan studenten met mentale problemen en kunnen ze er gekoppeld worden aan een Buddy die hen ondersteunt, of zelf een Buddy worden.☺

© Céline Vandeweghe

Niemand haat de kunsten*

De klassieke talen in het onderwijs staan onder druk. Volgens Ana van Liedekerke en Vincent Cuypers is het tijd om eens te bezinnen op waar onderwijs echt voor dient.

door [Ana van Liedekerke en Vincent Cuypers](#)

Het aantal leerlingen klassieke talen in de middelbare scholen daalt al enkele jaren gestaag. Op tien jaar tijd zijn er over de hele lijn van het tweede tot het zesde jaar 10.000 leerlingen Latijn minder (-20%) en van de meer dan 6.000 leerlingen Grieks in 2007-2008 bleven er vorig jaar nauwelijks 4.500 over (-22%). In sommige scholen wordt 'Grieks' vervangen door 'management', en een betoging voor het behoud van de klassieke talen, vorig jaar in Gent, werd op hoongelach onthaald. De klassieke talen, eeuwenlang kroonstuk van het onderwijs, staan onder druk en dreigen als dode talen een tweede maal uit te sterven.

De winnaars van de Olympische spelen zijn ook niet elitair, ze werken hard

De vraag is echter of zij die aan de knoppen van het onderwijs zitten wel de juiste doelen nastreven. Bij het bepalen van een onderwijspakket moet men in eerste instantie uitgaan van wat nodig is om een zinvol leven te leiden, en dan pas van de noden van de arbeidsmarkt. De economie is belangrijk, maar niet alles. Zoals de door Robin Williams vertolkte leraar John Keating in *Dead Poets Society* zegt: *'Medicine, law, business, engineering, these are noble pursuits and necessary to sustain life. But poetry, beauty, romance, love, these are what we stay alive for.'*

Ook Aristoteles bekeek het zo. Hij maakt in de verschillende vaardigheden waarop de mens zich kan toeleggen een onderscheid tussen de 'vrije kunsten', en de 'mechanische kunsten'. De mechanische kunsten, waaronder landbouw, bouw-

kunst, smeedkunst, handel,... dienen om ons in leven te houden. De vrije kunsten, zoals taal, filosofie, wiskunde, muziek,... dienen om datgene waar we eigenlijk voor leven, de ontplooiing van onze talenten, geestelijke ontwikkeling, te realiseren. Beide zijn belangrijk, en moeten dus in het onderwijs gelijk behandeld worden. Ook omdat de kruisbestuiving van al die kunsten, zowel de mechanische als de vrije kunsten, erg vruchtbaar is. Technologie kan maar bestaan in dialoog met theoretische wetenschappen, en taal en logica schragen elk denken en zijn dus voor elke kunst - vaardigheid - noodzakelijk.

Dat maakt meteen de waarde van algemeen onderwijs: dat je van alles leert. Iemand die zelfstandig kan denken en van meer dan één markt thuis is, kan bij uitstek, zoals Descartes zegt *'marcher avec assurance dans cette vie'* en kan onmiskenbaar ook meer bijdragen aan economie en samenleving. Hij of zij is in staat sociale ladders te beklimmen. Wie de vrije kunsten en het algemeen onderwijs als elitair beschouwt zit er dus naast. Wie echt voor de democratisering van het onderwijs is, schaft het BSO af.

Wijsheid als wapen

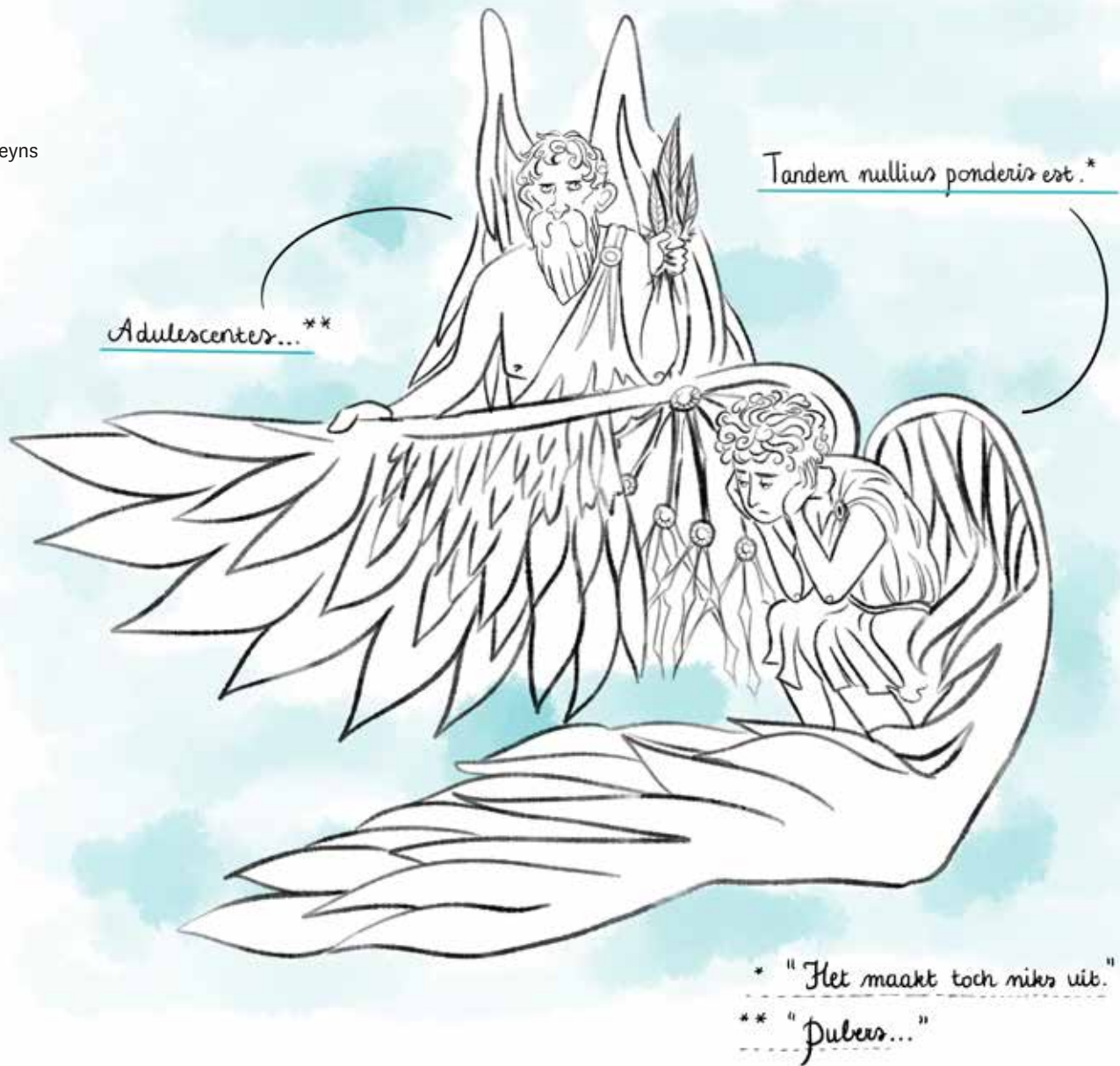
In tijden waarin technologische ontwikkelingen elkaar sneller opvolgen en de wereld steeds complexer wordt, is het immers des te belangrijk om mensen intellectueel te wapenen tegen alle facetten van het bestaan. De mens is meer dan ooit een leerling-tovenaar die met allerlei zaken zit te experimenteren zonder over de gevolgen na te denken - getuige daarvan de ecologische crisis. Wie het verhaal van Daedalus en Icarus kent, begrijpt waar dat over gaat. En daarin zit ook de waarde van Latijn en Grieks. De zaken die in de Griekse en Latijnse literatuur worden uitgedrukt zijn zaken die basale menselijke vragen proberen op te lossen. We zijn de mythologie helemaal niet

zo ontgroeid als we denken. Verhalen en mythes zijn nog steeds een grote bron van wijsheid, en vaak toegankelijker dan pure rationaliteit.

Verhalen en mythes zijn nog steeds een grote bron van wijsheid, en vaak toegankelijker dan pure rationaliteit

En het is ook niet al wijsheid: klassieke talen kunnen ook een jolige bezigheid zijn: stukken uit de *Ilias* lezen als een soap, en naast brood en spelen bieden de klassieke corpora tal van hilarische passages en volkse komedies. Uiteraard zijn sommige aspecten bijwijlen saai. Je studeert jarenlang woordjes en grammatica, maar om daarna de vruchten te plukken. Het geduld dat daarvoor nodig is een vaardigheid die we in de hedendaagse korte termijn-maatschappij aan het verleren zijn. Soms moet je in de verre toekomst investeren en rustig voortwerken tot het uitzicht zich openplooit. Dat geldt overigens voor alle kunsten, vrije en mechanische.

De prijs van complexiteit en saaiheid is ook geen keuze die je geheel kunt overlaten aan een twaalfjarige. Kinderen louter geven wat ze willen - 'het moet vooral leuk zijn' - gaat in tegen de idee van opvoeding: wat ze graag willen, zullen ze zelf wel nemen. Je moet kinderen soms in de juiste richting duwen om ze vooruit te helpen. En leren doorbijten. Dat is niet elitair. Het gaat er niet om de beste te zijn, wel om zo goed mogelijk te zijn. De winnaars van de Olympische spelen zijn ook niet elitair, ze werken hard. Uitdagend onderwijs,

dat niet opgeeft, en leerlingen steeds verder duwt en trekt, is het beste gelijkheidsbeleid.

Als je Latijn en Grieks daarbij (in het beste geval!) reduceert tot keuzevakken, gereserveerd voor de leerling die zich graag kapotbijt op conjunctieven of de excentrieke *culturo* met een bijzondere voorliefde voor dactylische hexameters, dan pas maak je het tot een elitaire optie voorbehouden voor kinderen die door ouders reeds een voeling hebben verworven met die cultuur.

Verbondenheid

Natuurlijk zijn er andere manieren dan het leren van dode talen om de blik van jongeren open te trekken en kritische en zelfstandige geesten te smeden, maar de dichte verbondenheid tussen taal en denken maken het leren van talen cruciaal, en dode talen stellen je daarbij in staat op een meer fundamentele manier uit je denkkader te stappen, juist omdat ze geen hedendaagse toepassing meer hebben en niet meer veranderen. En zij brengen ons uiteindelijk naar onze roots.

Het klinkt altijd dat we onze jongeren moeten voorbereiden op het heden en de toekomst, maar het heden verandert voortdurend en niemand weet hoe de toekomst er uitziet. Is het dan niet

Klassieke talen kunnen ook een jolige bezigheid zijn: de klassieke corpora bieden tal van hilarische passages

beter jongeren te wapenen met een vast referentiekader dat al eeuwenlang standhoudt?

Toegegeven, Griekenland en Rome zijn ook niet de absolute bakermat van onze cultuur, maar de Griekse en Romeinse tradities zijn altijd een waardevol corpus gebleken waarop de intellectuele wereld kan terugvallen. Als men besluit over te schakelen op Middel-Egyptisch

of Akkadisch, tekenen wij geen protest aan, al staan er dan praktische bezwaren in de weg wat betreft beschikbaarheid en aanwezigheid van teksten. Grieks en Latijn bieden een waaier aan intellectuele facetten die weinig andere vakken evenaren.

En het onderwijs van klassieke talen loont. Kijk maar naar de slaagpercentages in het hoger onderwijs. Maar eigenlijk moet je voor zo'n zaken niet argumenteren. Zoals Marcel Delaunois, professor emeritus aan de UCL schrijft, is het eigenlijk toch vrij evident dat iemand die op Homerus mediteert, een diepere dimensie van zijn menszijn realiseert dan iemand die zich beperkt tot handel in goud, plastic of charcuterie. Niet dat beenhouwer geen mooi beroep is, integendeel. Maar wij zouden liever beenhouwers zijn die weten waar Troje ligt.

***behalve de onwetenden. De slagzin 'Artes odit nemo nisi ignarus' staat gebeiteld in de gevel van het Jubelparkmuseum in Brussel.☺**

Duurzame landbouw: een gereedschap, geen handboeien

Het voedselvraagstuk is actueler dan ooit, vooral dan in Afrika. Volgens professor biologie Olivier Honnay komen we er niet met eenvoudige, romantische oplossingen.

door [Olivier Honnay](#)

‘Natuurlijke’ landbouw, zonder gebruik van kunstmest, chemische bestrijdingsmiddelen of genetisch gemodificeerde gewassen, het klinkt de weldoorvoede westerse stedeling als muziek in de oren. En het is precies dit type landbouw dat door nogal wat activisten en ngo’s gepromoot wordt voor Afrika. Maar is dat wel zo verstandig?

Tussen 1991 en 2018 steeg de wereldbevolking van 5,3 naar 7,5 miljard zielen en nam het aandeel dat ondervoed is af van 19% tot 11%. Toch heeft vandaag nog 23% van de bevolking in het deel van Afrika ten zuiden van de Sahara onvoldoende voedsel ter beschikking. En de uitdagingen zijn niet gering. De bevolking zal in deze regio meer dan verdubbelen de volgende 50 jaar, van 1 miljard tot 2,6 miljard.

Tegelijk is de voedselproductie er ondermaats. De opbrengsten van graangewassen liggen 80% lager dan bij ons. Wanneer die niet spectaculair toenemen, zullen landen als Mozambique, Zambia, Ivoorkust, Kameroen, Tanzania en Guinee in 2060 vier tot acht keer meer landbouwland nodig hebben om in hun voedselbehoefte te kunnen voorzien. Dat zal ten koste gaan van natuurlijke ecosystemen, wat niet alleen dramatische gevolgen zal hebben voor de biodiversiteit in Afrika, maar ook zal leiden tot enorme koolstofemissies.

Landbouwproductie alleen is niet altijd een goede voorspeller van de lokale beschikbaarheid van voedsel, maar voldoende voedsel produceren is daarvoor wel een noodzakelijke voorwaarde. Bovendien kunnen kleine boeren hun geproduceerd surplus verkopen en aldus uit de armoede klimmen waarin het overgrote deel van hen helaas nog steeds verkeert. In tegenstelling tot wat weleens verondersteld wordt, is het leven van de doorsnee kleine Afrikaanse boer immers allesbehalve romantisch.

Een cruciale component in zowel het verbeteren van de levensstandaard van de Afrikaanse

landbouwer als het vermijden van verdere ontbossing en koolstofemissies is dan ook het verhogen van de landbouwproductiviteit. De vraag is hoe. Dit probleem is eigenlijk niet nieuw. In de jaren ‘50 van vorige eeuw keek Zuidoost-Azië tegen een gelijkaardige crisis aan. Massale investeringen in de landbouw, onder meer in het gebruik van verbeterde gewassen, irrigatie en kunstmeststoffen konden een catastrofe voorkomen.

Aziatische landen investeerden meer dan tien keer zoveel in hun landbouwsector dan Afrikaanse. Productievere landbouw opende de deur voor verstedelijking en industrialisatie (die op hun beurt weliswaar weer andere problemen meebrachten). Deze zogenaamde ‘Groene Revolutie’ had evenwel ook nefaste effecten op de milieukwaliteit door het overmatige gebruik van kunstmeststoffen en bestrijdingsmiddelen.

De vraag vandaag is dan ook hoe de landbouwproductiviteit in Afrika op een duurzame wijze kan toenemen. De ‘agro-ecologie’, of het toepassen van principes uit de ecologie in de landbouw, is daarbij een deel van de oplossing. Zo kunnen gewassen of bomen ingezet worden die stikstof (het belangrijkste plantennutriënt) uit de lucht in de bodem brengen, of soorten geplant worden die insectenplagen afweren. Allemaal ingrepen die de productiviteit verhogen, zonder negatieve effecten op het milieu.

Nogal wat activisten en ngo’s houden er evenwel een behoorlijk restrictieve invulling van het begrip agro-ecologie op na. Daarbij zijn alle externe chemische inputs in het landbouwsysteem, laat staan genetisch gewijzigde gewassen, taboe. Die zouden immers onnodig zijn, als er maar voldoende ingezet wordt op agro-ecologische principes.

Jarenlang landbouwonderzoek in Afrika heeft geleerd dat dit niet klopt. Zo is één van de belangrijkste problemen van de Afrikaanse landbouw de bodemvruchtbaarheid. De meeste Afrikaanse bodems zijn van nature arm aan nutriënten en

zijn door decennialange landbouw volledig uitgeput. De nutriënten die met de gewasoogst uit de bodem worden afgevoerd of uitspoelen of vervluchtigen dienen immers ook weer aangevuld te worden. Wanneer er geen kunstmeststoffen voorhanden zijn kan dat gebeuren onder de vorm van dierlijke mest en compost, of door het gebruik van stikstof-fixerende vlinderbloemige plantensoorten.

Helaas is het vaak onmogelijk om alleen met deze technieken de nutriëntenbalans van de bodem in evenwicht te houden. Ofwel is daarvoor massaal veel vee nodig, met overbegrazing als gevolg. Ofwel zou plantenmateriaal uit de nog overblijvende natuurlijke ecosystemen massaal gecomposteerd moeten worden.

Op de beschikbare landbouwgrond in Afrika is er bovendien ook vaak onvoldoende ruimte om stikstof-fixerende planten te combineren met gewassen. Zo heeft de gemiddelde Ethiopische landbouwer nauwelijks één hectare ter beschikking om zijn gezin te eten te geven. Ten slotte brengen stikstof-fixerende planten geen fosfor (een ander belangrijk plantennutriënt) in de bodem.

Bodemvruchtbaarheid is slechts één flessenhals, en er bestaan helaas geen wondermiddelen om de Afrikaanse oogstkleef op een duurzame wijze te dichtten. Het zou dan ook verstandig zijn om afhankelijk van de lokale context alle mogelijke opties open te houden. Daar horen agro-ecologische technieken bij, maar ook het oordeelkundig inzetten op irrigatie en kunstmest indien noodzakelijk, en op het gebruik van gewassen die door gentech droogte- of plaagresistent zijn gemaakt. Of zoals de Oegandese landbouwwetenschapper Nassib Mugwanya het stelt: ‘*Agroecological practices should be thought of as a set of tools, not a pair of handcuffs*’.

Olivier Honnay is landbouwingenieur en professor conservatiebiologie aan het Departement Biologie (KU Leuven).

Ik, Jan Costers

Juicht ende jubelt, want Jan Costers heeft weer een Splinter geschreven. Dat ik weinig adelbrieven of accreditaties kan voorleggen hoeft geen tegenargument te zijn.

door [Jan Costers](#)

Tegenwoordig heerst er immers zo'n personencultus dat we ervaring of kennis van zaken als bijzaak zien, en we meer wegwijnen bij de bekendheid van de naam – een grote Instagramfollowing of schare aan artikels over desbetreffende celebrity zijn daarbij een grote plus. Een adoratie voor bekendheden is niet bepaald iets nieuws te noemen – decennia geleden werd een boek als *Ik, Jan Cremer* ook al gepromoot met de enige reden dat het de nieuwe Jan Cremer was – maar tegenwoordig komt het toch een beetje de spuigaten uit.

Je kan geen krant meer openslaan of je wordt om de oren geslagen met wat Kim Kardashian dagelijks als ontbijt nuttigt of waarover Astrid Bryan (*of all people*) haar nieuwste boek gaat. En hoewel deze voorbeelden nog redelijk onschuldig zijn, en blootstelling eraan vermeden kan worden door desbetreffende artikelen niet aan te klikken, sijpelt de bekende-namen-fetisj ook door naar onderwerpen waar ze niet thuishoort en zelfs schadelijk kan zijn.

Een item in het journaal over het klimaat wordt steevast gespekt met een quote van Anuna De Wever. En respect voor wat ze doet voor de klimaatmarsen, maar – en dat geeft ze zelf ook aan – ze is geen expert op dat vlak. Een ander frappant voorbeeld speelde zich een jaartje geleden in De Afspraak af. Stephen Hawking was net overleden en als eerbetoon nodigde het programma twee gasten uit om daarover te praten: Leen Decin, een sterrenkundige, en Stijn Meuris. Die laatste zat daar enkel als 'fan van Hawking' maar kreeg wel meer airtime dan de vakgenote van wijlen Hawking. Misschien had Michael Gove het bij het rechte eind wanneer hij naar aanleiding van de Brexitstemming verklaarde dat 'people have had enough of experts.'

Als aanhanger van de wetenschap en de waarheid in het algemeen zie ik dergelijke ontwikkelingen met lede ogen aan. Want die personencultus is ook een zwaard dat aan twee kanten snijdt. We gebruiken dergelijke celebrities immers niet enkel als lokeenden voor naïeve internauten, maar lossen zogezegd problemen op door ze aan de schandpaal te nagelen. Het #metoo-spook werd immers verdreven door Weinstein naar een afkickkliniek te sturen en Bart De Pauw van de ether te bannen, toch? De alt-right-gedachtegang van ons aller Schild en Vrienden werd dan weer vakkundig de kop ingedrukt door Dries de toegang te ontzeggen tot de universiteit van de UGent. En iedereen leefde nog lang en gelukkig.

Die personencultus is ook een zwaard dat aan twee kanten snijdt

Vergeef me mijn jeugdig cynisme, maar door de ad hominem-bomen is het soms moeilijk om het bos nog te zien. Laat je dus als student niet verglijden in populistische uitspraken à la 'ze nemen zelf het vliegtuig als ze op reis gaan' of 'de jeugd laat zich betalen om daar op een eiland relaties kapot te neuken' maar onderwijs jezelf, en liefst door mensen met kennis van zaken, niet door bekendheden. Want voor je het weet worden we een parodie op een Simpsonsaflevering en stemmen we een realityster in het Witte Huis.☹

De Splinter bevat een mening van de auteur. Ze bevat niet de mening van de redactie.

‘De Arabische cultuur heeft veel meer te bieden dan religieuze lectuur’

In hartje Brussel was de afgelopen weken Lagrange Points geopend: een boekhandel met Arabische literatuur van elk genre, maar ook een ontmoetingscentrum voor mensen van verschillende culturen.

door [Daphne de Roo](#)

Wie door Galerie Ravenstein wandelde de afgelopen weken, vond daar plots aan zijn rechterhand een gerieflijke huiskamer, met boekensculptuur naast de deur. Dit was de eerste locatie van boekhandel Lagrange Points, die na deze dinsdag een tijdje zal sluiten, om vervolgens open te gaan op een andere plaats in Brussel. Wij kregen de kans om nog even langs te gaan en dit unieke culturele knooppunt te bekijken.

Zeer welkom

Die deur is open voor iedereen, en wie binnengaat treft een combinatie van tweedehands meubels, plantjes, kistjes, tapijten en vooral veel boeken. Een mix tussen de woonkamer van je grootvader, het nieuwste hipsterappartement en een Arabisch café.

Feras Abo Dabosseh, door zijn collega's schertsend de 'spiritual father' van Lagrange Points genoemd, werkt op zijn laptop aan de grote tafel. Lore Baeten, mede-oprichtster en docente Arabistiek aan de KU Leuven, schenkt een kop thee in, en vertelt hoe zij in het project is gerold: 'Zelf had ik altijd al de droom een Arabische boekenwinkel te beginnen, dus toen ik Feras' plan vernam, was ik meteen enthousiast.' Hoewel Lagrange

Points voor veel mensen dienst kan doen als cultureel centrum en tweede woonkamer, werd het opgestart met het idee mensen toegang te geven tot allerlei boeken uit de Arabische canon. En dan vooral seculiere literatuur.

Nood aan een nieuw aanbod

Baeten benadrukt dat ze een aanbod brengen dat er nog niet was. 'De enige Arabische werken die men in Brussel kon vinden waren de Koran, interpretaties van de Koran en verhandelingen

‘De Arabische cultuur heeft echter veel meer te bieden dan religieuze lectuur, en bijna 20 procent van de Brusselaars spreekt Arabisch’

Lore Baeten, mede-oprichter Lagrange Points en docent Arabistiek

over een goede Islamitische leefwijze. De Arabische cultuur heeft echter veel meer te bieden dan religieuze lectuur, en bijna twintig procent van de Brusselaars spreekt Arabisch.' Er was dus echt nood aan een boekenwinkel waar Arabische poëziebundels, romans, geschiedenisboeken en vele andere pareltjes te vinden zijn.

Dat is ook te merken aan de opkomst en de vraag naar meer boeken. 'We hebben inmiddels een lange lijst met verzoekjes', aldus Baeten. De boeken worden onder andere besteld bij uitgeverij in Beirut, alsook in Milaan, al leveren de reizen van medewerkers ook altijd goed gevulde koffers met boeken op - een beroepsgebreven hebbigheid.

Het is niet zo dat religie gemeden wordt in Lagrange Points; meer filosofische kritieken of interpretaties van de Koran kun je er wel vinden, en ook gesprekken over religie worden niet uit de weg gegaan.

Op zoek naar harmonie

'Ons team is een zeer uiteenlopende groep', vertelt Baeten. 'Van twintigers tot iemand van 74, religieuze mensen en atheïsten. Hetzelfde geldt voor de bezoekers. 'Hierbinnen is het een soort mini-maatschappij, een kweekproef waar alle

groepen vertegenwoordigd zijn.’ En die mensen komen samen in harmonie, ze vinden hier een veilige plaats waar ze gerespecteerd worden en de culturele verschillen vol interesse kunnen benaderen.

‘Hier vallen de betitelingen weg. Hier ben ik gewoon Lore’

Lore Baeten, mede-oprichter Lagrange Points en docent Arabistiek

De idee van harmonie keert ook terug in de naam van de zaak. Een ‘Lagrange point’ is de astrofysische term voor de punten tussen twee hemellichamen, zoals de aarde en de zon, waar een derde object in harmonie tussen de twee kan blijven. Satellieten worden om die reden geplaatst op deze punten. De boekenzaak Lagrange Points zoekt een gelijkaardig rustpunt - een plek waar de Arabische cultuur in harmonie kan leven met de kosmopolitische sfeer van onze hoofdstad.

Van enige hiërarchie is ook geen sprake, stelt Baeten: ‘Als er studenten van mij langskomen, en ze mij netjes aanspreken met “mevrouw Baeten”, verbeter ik hen snel genoeg. Hier vallen de betitelingen weg. Hier ben ik gewoon Lore.’

Ook voor mensen die niet Arabischtaalig zijn of arabistiek studeren, is er genoeg aanbod: vertalingen van de literatuur worden aangeboden in het Frans, Nederlands en Engels. Ook staan er vertalingen van westerse literatuur naar het Arabisch in de rekken. Er is dus voor elk wat wils, en de uitbaters kunnen je zeker helpen een goed boek te vinden. Als je bijvoorbeeld meer wil weten over Arabische kunst, of iets over de situatie in Syrië dat makkelijker leest dan de droge feiten, kom je hier ongetwijfeld aan je trekken. ‘Om iets te leren over een vreemde cultuur, zijn romans vaak de beste keuze’, vindt Baeten.

Naast de rekken

De literatuur is evenwel niet enkel te vinden in de rekken: het team van Lagrange Points organiseert ook verschillende evenementen, zoals lezingen, meertalige poëzievoordrachten en muziekperformances. Dit gebeurde zowel in de boekhandel, als op andere locaties zoals Bozar en Passa Porta. Daarnaast schrijven diverse vrijwilligers een blog, waarbij de westerse schrijvers in het Arabisch schrijven, en de Arabische schrijvers in het Engels. Nu de winkel tijdelijk sluit, totdat er een nieuwe locatie is gevonden, gaat die bedrijvigheid gewoon door.☺

Voorlopig is Lagrange Points te volgen via:
<https://www.facebook.com/LagrangeBXL/>
<http://lagrangepointsbrussels.com/>

© Stijn Winkels

Op zoek naar Egyptische porno en Toetanchamons ondergoed

Terwijl de meeste studenten hun Erasmus doorbrengen in een stoffige Europese bibliotheek, trekken de studenten archeologie al jaren naar Egypte voor veldwerk.

door [Daan Delespaul en Gretl Michiels](#)

De meesten kennen het Oude Egypte wellicht vooral uit de geschiedenislessen. Of anders van het lied 'Walk like an Egyptian' - al dan niet met hoekige dansspasjes erbij. Voor enkele masterstudenten Egyptologie aan de KU Leuven is het Oude Egypte echter meer dan een stoffige herinnering. Het stof konden ze waarschijnlijk nog wel ervaren, maar dit keer aan den lijve, in plaats van via verhaaltjes en powerpoints.

Twee maanden konden ze vertoeven in en rond Caïro, op zoek naar de werkelijkheid achter die mooie plaatjes uit de lessen. Sinds eind februari zijn de meeste studenten terug in België. Twee van hen zijn echter gebleven, om de opgravingen rond Dayr al-Barsha - een archeologische site van de KU Leuven - te kunnen bijwonen.

Op ontdekkingsstocht

Het Caïrosemaster is onderdeel van de afstudeerrichting egyptologie van de master archeologie. Het vervangt de stages die andere archeologiestudenten moeten doen voor hun master, en het heeft daarom ook ongeveer dezelfde functies: studenten kennis te laten maken met het werkveld, hier dan dus specifiek in Egypte. En dat dat zijn waarde heeft mag wel duidelijk wezen: 'Er zijn immers heel wat egyptologen die afstuderen zonder in Egypte geweest te zijn', getuigt student Sid Skrabanja.

De uitwisseling is een samenwerking tussen de KU Leuven en de universiteit van Leiden, en het is in die vorm het enige programma van zijn soort in de wereld. De Leuvense universiteit heeft zelfs een eigen opgravingsproject in Egypte op de site van Dary al-Barsha; een interessante locatie door de nabijheid van de antieke stad Achetaton die in

de veertiende eeuw voor Christus een korte tijd als hoofdstad fungeerde. Op die site konden enkele Vlaams archeologen de afgelopen vijftien jaar een reeks graven uit de Elfde en Twaalfde Dynastie (2100-1800 v.C.) blootleggen, met als absolute hoogtepunt het graf van de ambtenaar Henoe.

Hoewel de gedachte daaraan misschien meteen doet denken aan een soort wild Indiana Jones-avontuur, is het Caïrosemaster niet zozeer gefocust op opgravingen. 'We hebben vooral monumenten, archeologische sites, conferenties en instituten bezocht', vult studente Elise Huijsman verder aan. 'Verder waren er 's avonds ook lezingen waar we naartoe konden gaan. De rest van de tijd hebben we meestal doorgebracht in de bibliotheek waar we werkten aan onze opdrachten.'

Bezoekjes, papers en lezingen lijken de heilige drievuldigheid van de trip te zijn, 'en dat is best druk en vermoeiend', meent Sid. Daarnaast

zijn de werkomstandigheden in het hedendaagse Egypte verre van ideaal. Een simpele zaak als hand-outs voorbereiden werd bijvoorbeeld een ontdekkingsstocht op zich, omdat de studenten op vrijdag binnen moesten blijven door de verjaardag van de revolutie van 2011 én omdat de meeste printshops op zaterdag gesloten waren.

Theorie versus praktijk

Misschien moet al dat avontuur gezien worden als een voorbereiding op minutieus archeologisch werk. Immers, de geschiedenis staat niet stil en archeologen staan vaak voor heuse uitdagingen in hun pogingen om het verleden te reconstrueren. Maar dat de geest van het Oude (en het minder oude) Egypte tot op vandaag doorleeft, mocht ook blijken uit andere anekdotes. De studenten hadden in het begin een opdracht gekregen waarvoor ze toegang nodig hadden tot de database

'Het is natuurlijk belangrijk omdat het toch een verschil is tussen de foto's in de les en het in het echt zien'

[Elise Huijsman](#), student Archeologie

(‘In het Grand Egyptian Museum, stonden de studenten plots voor het ondergoed van Toetanchamon’) © Sid Skrabanja

‘Er zijn heel wat egyptologen die afstuderen zonder in Egypte geweest te zijn’

Sid Skrabanja, student Archeologie

van een museum. Toen ze tussen de excursies door eindelijk wat tijd gevonden hadden, bleek die database voor een hele week ontoegankelijk. Stom toeval, of gaat het hier om een vloek van de farao’s?

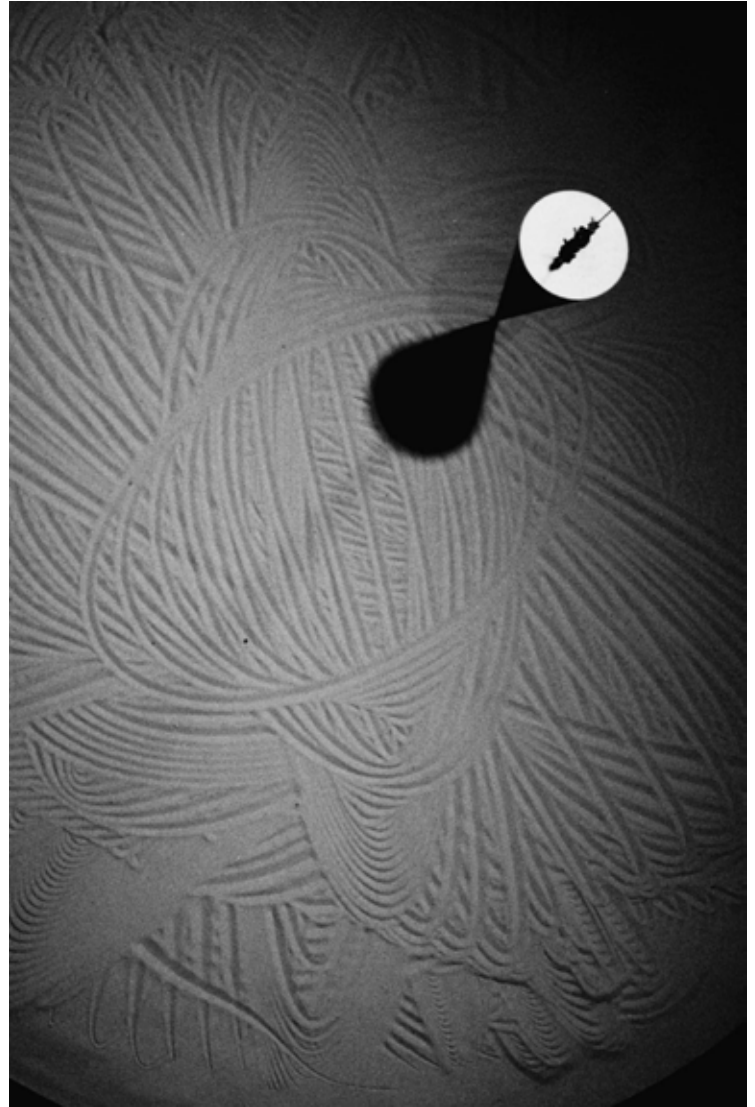
En dat archeologisch onderzoek tot verrassende ontdekkingen kan leiden, werd ook al op de trip naar Caïro ondervonden. In het Grand Egyptian Museum bijvoorbeeld, stonden de studenten plots voor het ondergoed van Toetanchamon. Bij het buitengaan daarna werden ze verrast door de kleur van de lucht: niet blauw, noch grijs, maar oranje. Een recente zandstorm had wat stof doen opwaaien.

Terug in Caïro, konden de studenten later een lezing bijwonen over de papyrus Turin 55001. Deze roemruchte papyrusrol is de oudst gekende weergave van menselijke seksualiteit (lees: Pornhub voor farao’s), en was al langer bekend omwille van haar satirische illustraties van dieren die menselijke activiteiten doen. Meteen werd het een stukje warmer in de toch al hete Egyptische woestijn. Maar het Caïrosemester was natuurlijk meer dan plat vertier en gratis geramptamp. ‘Het is natuurlijk belangrijk omdat het toch een verschil is tussen de foto’s in de les en het in het echt zien’, meent Elise en ook Sid treedt haar daarin bij: ‘We hebben allemaal zeer veel geleerd, niet alleen over geschiedenis en archeologie maar ook over werken in de egyptologie en het leven in Egypte. Het is het absoluut waard!’⁹

Artefact en Ithaka in beeld

© Anne-Leen
Declercq

© Bavo Nys

Met uitsterven bedreigd: de Oeigoerse student

Het Chinese beleid maakt zich al jaren schuldig aan het opsluiten van Oeigoeren in interneringskampen. Ook veel intellectuelen, academici en studenten zijn daarvan het doelwit.

door [Jan Vinken](#)

De Oeigoeren zijn een Turkse moslimminoriteit en wonen in Xinjiang, een provincie in het noordwesten van China en tevens de grootste van het land. Voor de Chinezen komt dat ontzaglijke landoppervlak meer dan goed van pas. De streek is van grote natuurlijke rijkdom en ligt op het kruispunt van vele wegen die deel uitmaken van de Nieuwe Zijderoute, het grootschalige economische project van spoorwegen, zeeroutes en pijpleidingen dat het Chinese binnenland moet verbinden met de rest van Azië, Europa en West-Afrika.

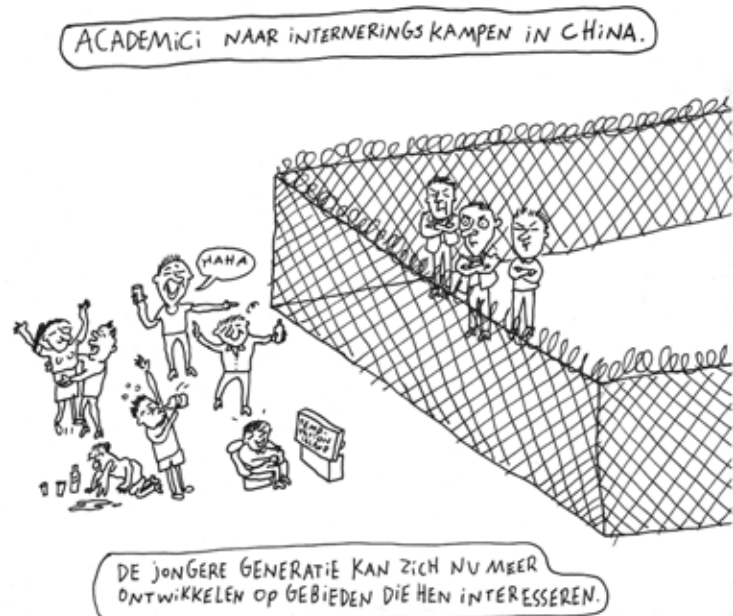
Met de bevolking van Xinjiang zijn de Chinese autoriteiten echter minder opgezet. Er doken al meermaals cijfers op van enkele tientallen duizenden tot wel een miljoen mensen in detentiekampen. De Communistische Partij van China deed lang alsof haar neus bloedde, maar spreekt nu in termen van 'heropvoeding' of 'training'. Feit is dat de praktijken gekant zijn tegen etnisch getint separatisme van de Oeigoeren. Transparantie over de cijfers is er evenmin en de schattingen zijn zeer ruw. De VN maakt gewag van een miljoen moslims in centra voor bestrijding van extremisme en twee miljoen in zogenaamde heropvoedingskampen.

Tegen de Oeigoerse cultuur

De identiteit van de moslimbevolking zelf wordt bovendien al jaren uitgewist door een grootschalige immigratie van Han-Chinezen, deels op aanmoedigen van de overheid. Stijn Deklerck, professor Modern Chinees recht aan de KU Leuven, verduidelijkt de situatie. 'Het aanmoedigen van immigratie gebeurt op verschillende manieren. Han-Chinezen krijgen in Xinjiang bijvoorbeeld gemakkelijk een *hukou*.' Dat is een registratiesysteem dat de Chinese bevolking bindt aan haar verblijf in de stad of op het platteland en op basis daarvan toegang verleent tot sociale voorzieningen. Een verblijf in de stad is doorgaans voordeliger dan op het platteland wat betreft sociale zekerheid en werkkansen, zeker in Xinjiang, waar het de aanleiding is voor arbeidsmigratie van etnische Chinezen naar Oeigoers grondgebied. 'Wat ook vaak gebeurt is dat Chinese bedrijven rechten opkopen en vooral binnenlandse werkrachten aantrekken.'

De Chinese overheid viseert ook veel academici en studenten. 'Uit talrijke rapporten blijkt dat de

© Kaylan Saro

Chinese overheid in Xinjiang het openlijk beleven van niet-Han etnische identiteit en cultuur als verdacht beschouwt', aldus Deklerck. Het land vaart immers al jaren weer een autoritaire koers. 'Er zijn verhalen van boekverbrandingen en Oeigoerse literatuur die niet meer verkocht mag worden, en Oeigoerse intellectuelen worden massaal vastgezet. Het gaat om meer dan enkel het stigma op de islam. Het gaat om een rechtstreekse aanval op de Oeigoerse identiteit en cultuur.'

Ook repressie in het buitenland

De lange arm van Peking kan zich overal laten voelen. 'Als er een betoging is in het buitenland tegen het Chinese beleid in Xinjiang, is er stevast een tegenbetoging, georganiseerd door de Chinese ambassade of andere instituten. Er is een heel apparaat dat ervoor zorgt dat de overheids- en partijlijn ook uitgedragen wordt in het buitenland.'

In het binnenland is Peking momenteel het toneel van de jaarlijkse plenaire vergadering van het Nationaal Volkscongres. Ook daar zijn steeds afgezanten van etnische minderheden aanwezig. Met de groeiende kritiek op de detentiekampen

in Xinjiang is het uitkijken wat er over de zogenaamde politieke heropvoeding van de Oeigoeren wordt gezegd. Het Chinese beleid heeft echter niet de gewoonte om van de verwachte uitkomst af te wijken.

'Het gaat om een rechtstreekse aanval op de Oeigoerse identiteit en cultuur'

[Stijn Deklerck](#), onderzoeksgroep Sinologie KU Leuven

Een aantal maanden geleden publiceerde Deklerck een opiniestuk in De Morgen en de Volkskrant over de internationale stilte bij het onderwerp, samen met nog 23 andere China- en Azië-kenners, onder wie China-expert Jonathan Holslag en verschillende professoren van Belgische en Nederlandse universiteiten. Of ook de politiek op die kar springt valt af te wachten. ☺

Vlaams doopcharter op komst

Na een tragisch doopincident werd de druk opgevoerd voor de clubs om een doopcharter te ondertekenen. De mannenclubs hebben dit vooralsnog niet gedaan. Nu is er een Vlaams charter in de maak.

(‘De Studentendoop door Tony Luc Blickx’)

© Universiteitsarchief KU Leuven, geschonken door Didier Houberechts

door [Rani Goelen en Mathilde Dams](#)

Vorige week vrijdag werd duidelijk dat de mannenclubs de deadline van ondertekening niet gehaald hebben. Zij waren het niet eens met de inhoud van het charter en weigerden het te ondertekenen. Het Meisjesseniorenkonvent (MSK) tekende het charter wel. De mannenclubs werken naar eigen zeggen aan een intern document. Schepen studentenzaken Thomas Van Oppens reageerde teleurgesteld, aangezien de inhoud van het charter betrekking heeft op basiszaken. Het doopcharter zelf bestaat uit een algemeen document en bevat daarnaast een addendum van stu-

dentenkoepel LOKO. Vooral met de houding van LOKO lijken de clubs problemen te hebben.

Charter op maat

Dennis Laveaux, voorzitter van het Seniorenkonvent (SK) haalt verscheidene redenen aan waarom het charter (nog) niet ondertekend werd. ‘Allereerst vinden we dat de formulering, samenhang en structuur van het document te wensen over laten. Dat zorgt voor verschillende interpretatiemogelijkheden en onduidelijkheid. Ten tweede is het charter volgens ons geschreven op maat van faculteitskringen, met een heleboel zaken die niet van toepassing zijn op SK-clubs. Het

lijkt ons doeltreffender om de zaken op te sommen die werkelijke problemen (*binnen de studentclubs, red.*) aanpakken en bijdragen aan de veiligheid, zowel op persoonlijk vlak als voor de openbare orde. Daarom wilden we, ten derde, een addendum vanuit het SK.’

Het addendum zou onder andere een oplistings van verantwoordelijkheden bevatten, waaronder informatieplicht aan hogere besturen, opname van allergieën en het belang van peterschap. Dat zo’n eigen document niet vroeger ontworpen werd, is volgens Laveaux te wijten aan de conflicterende schema’s van alle partners die betrokken moeten worden.

‘Ik vraag me af waarom de KU Leuven zich niet aan de afspraak houdt’

Dennis Lavaux, voorzitter Seniorenkonvent

‘We zitten ook samen met oud-leden die wonen en werken over heel Vlaanderen, waardoor het proces tijd vergt’, stelt Laveaux. ‘Aangezien er nu geen dopen plaatsvinden, hebben we nog voor de deadline aan de KU Leuven gecommuniceerd dat we meer tijd nodig hadden. Zij begrepen onze zorgen en aanvaardden dat het charter herschreven zou moeten worden. Ik vraag me dan ook af waarom de KU Leuven zich niet gewoon aan de afspraak houdt.’

‘We vinden het erg positief dat de clubs aan een eigen charter werken’, reageert vicerector studentenbeleid Chantal Van Audenhove. ‘Daaruit blijkt dat ze nadenken over hoe het verder moet en welk gedrag wel en niet gesteld kan worden. Ik ben echter wel teleurgesteld dat ze niet ondertekend hebben. Dit verhaal loopt al lang, we hebben ook vorig jaar samengezeten naar aanleiding van eerdere incidenten.’

Hoewel ze het initiatief van de clubs toejuicht, vormt een apart charter opgesteld door de clubs zelf geen vervanging voor het doopcharter van de KU Leuven. ‘Dit document is er gekomen in samenwerking tussen de verschillende onderwijsinstellingen, de politie en de studentenvertegenwoordigers (LOKO en Studentenraad KU Leuven, red.). Een individueel charter vormt hier geen vervanging voor.’

Verzuurde relatie

Naast de inhoudelijke bedenking bij het doopcharter lijkt voor de clubs vooral de inmenging van LOKO een groot struikelblok. Zo stelt Laveaux: ‘Wij willen samenwerken met de universiteit, de politie en de stad, maar niet met LOKO. Onze verstandhouding met LOKO is altijd moeilijk geweest, maar door de recente gebeurtenissen in de media is het vertrouwen - dat al beperkt was - niet bepaald gegroeid. Persoonlijke aanvallen lossen niets op.’ Kenny Van Minsel, voorzitter van LOKO, reageert resoluut dat het partnerschap van LOKO in de besprekingen niet ter discussie staat. ‘Er wordt geen uitzonderingsstatuut gegeven aan een beperkte groep, het gaat om één regelgeving voor alle Leuvense studenten.’ ‘Wij zijn, in tegenstelling tot wat het SK lijkt te suggereren, niet degenen die de deadline hebben opgedrongen. De mail tot ondertekening was afkomstig vanuit de KU Leuven, niet van ons.’ Verder benadrukt Van Minsel dat LOKO’s inmenging beperkt is. ‘Het gaat ook maar om contactgegevens doorgeven en een overlastkalender invullen, zo verregaand is dat niet. Het belang van de

‘Deze deadline is er gekomen na zeven jaar blokkeren van de clubs uit, na een tragisch incident. De procedure had al veel vroeger begonnen moeten zijn’

Kenny Van Minsel, voorzitter studentenkoepel LOKO

timing beklemtoont hij wel nog. ‘Deze deadline is er gekomen na zeven jaar blokkeren van de clubs uit, na een tragisch incident. De procedure had al veel vroeger begonnen moeten zijn.’

Van Audenhove zegt weinig inspraak te hebben in de relaties tussen LOKO en de clubs, en hoopt vooral te kijken naar waar de gemene delers zitten. ‘Het is afwachten, maar misschien zijn de gelijkenissen wel groter dan de verschillen. Laat ons vooral kijken naar waarover we het eens zijn.’ De hoop op een toekomstige vlotte samenwerking lijkt echter ietwat ijdel.

Naast de officiële communicatie worden ook minder nette praktijken ingezet om de strijd door te voeren. Zo verschenen begin deze week op verschillende locaties in Leuven afdrucken van het doopcharter met daarop woorden als ‘Fuck LOKO’, evenals persoonlijke haatberichten jegens de voorzitter. Van wie de boodschappen en de posters uitgaan is nog niet duidelijk, maar de boodschap dat persoonlijke aanvallen niets oplossen wordt dus schijnbaar niet gedragen door alle betrokkenen.

Vlaams charter

Naar aanleiding van de afgelopen gebeurtenissen wordt er nu ook gewerkt aan een charter op Vlaams niveau. Op het kabinet van onderwijsminister Hilde Crevits zijn de verschillende partners meermalen samengekomen om dit meer algemene kader op te stellen. Zowel LOKO als Stura (*Studentenraad KU Leuven, red.*) waren betrokken bij de gesprekken. ‘Snel na het incident in december heeft minister Crevits de studentenraden van KU Leuven en UAntwerpen en de VVS (*Vlaamse Vereniging van Studenten, red.*) samengeroepen om te praten over een charter op Vlaams niveau’, aldus Robbe Van Hoof, voorzitter van Stura. Momenteel zijn er alleen lokale charters, bijvoorbeeld in Leuven, Antwerpen, Gent en Geel.

‘Het is vanzelfsprekend dat het studentenleven gepaard gaat met plezier maken, maar de grenzeloosheid waarmee dat nu gebeurt moet aan banden gelegd worden’

Chantal Van Audenhove, vicerector Studentenbeleid

De minister wil nu een algemener kader dat een richtlijn kan vormen voor de lokale charters, en dus vertaald kan worden naar de lokale regelgevingen en tradities.

Het charter zou zich niet beperken tot dopen, maar zou van toepassing zijn op alle studentikoze activiteiten. ‘Vlaanderen heeft een rijke traditie in het studentenleven, daarvoor moeten we respect hebben, maar anderzijds is het belangrijk om tradities in de huidige context te plaatsen. We moeten ons de vraag stellen hoe we studentikoze zaken ingevuld zien in 2019. Tradities zijn belangrijk, maar ze mogen ook evolueren’, zodus Van Hoof. Het nu opgestelde document zou normaliter nog voor de verkiezingen naar het parlement gaan.

Het gaat om een beknopte tekst, die een kader van tien punten omvat. ‘Het belangrijkste aan dit kader is dat er ook heel concreet sancties mee verbonden zijn. Op dit moment zijn sancties afhankelijk van de tuchtreglementen van de individuele

onderwijsinstellingen, maar is er geen algemeen kader’, zo verduidelijkt Van Hoof. Dit charter zou zo’n kader van basisprincipes voorzien, dat iedere student individueel moet ondertekenen. Dat zou de vorm kunnen aannemen van een addendum aan de reglementen die je als student ondertekent aan het begin van het academiejaar, of een addendum aan lokale doopcharters.

Dennis Laveaux (SK) is het idee van een Vlaams charter minder genegen: ‘Ik denk dat zo iets uiteindelijk moet groeien vanuit de basis, vanuit onszelf. Zaken opleggen van bovenaf kan soms nodig zijn maar is niet altijd de beste manier.’ Laveaux wijst erop dat de clubs zelf initiatieven nemen, die volgens hen doeltreffender zullen zijn. ‘Aangezien wij zelf met een doopgroep én algemene groep samenzitten, willen we echt wel positieve zaken realiseren.’ Op deze manier werken heeft bepaalde voordelen volgens Laveaux: ‘als je vanuit de basis werkt heb je draagvlak en moet je niet over een jaar of over een aantal jaren

opnieuw gelijkaardige discussies voeren. Mensen dwingen om iets te tekenen is in onze ogen niet de juiste manier. Uiteraard willen we samenwerken maar dan moet er naar elkaar geluisterd worden.’ Vicerector Studentenbeleid Van Audenhove vindt het net positief dat er over een hoger charter wordt nagedacht: ‘Ik ben blij om vast te stellen dat dezelfde bezorgdheid leeft binnen heel Vlaanderen. Minister Crevits neemt initiatief om met alle onderwijsinstellingen alsook de studentenvertegenwoordigers consensus te bereiken. Als vicerector Studentenbeleid ben ik vooral bezorgd over de gevaren die gepaard gaan met overmatig alcoholgebruik en andere risicovolle activiteiten die me vaak ter oren komen. Het is vanzelfsprekend dat het studentenleven gepaard gaat met plezier maken, maar de grenzeloosheid waarmee dat nu gebeurt moet aan banden gelegd worden.’

‘Het belangrijkste aan dit Vlaamse charter is dat er ook concrete sancties mee verbonden zijn’

Robbe Van Hoof, voorzitter Stura KU Leuven

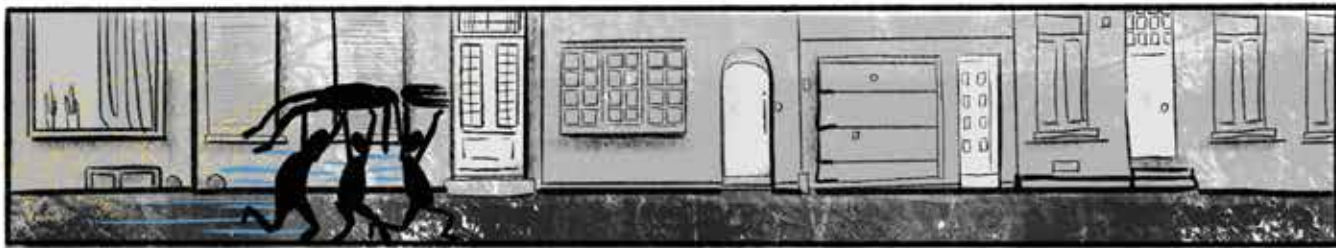
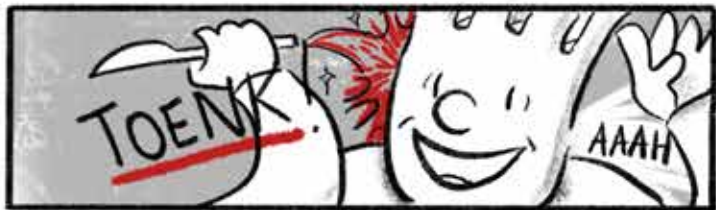
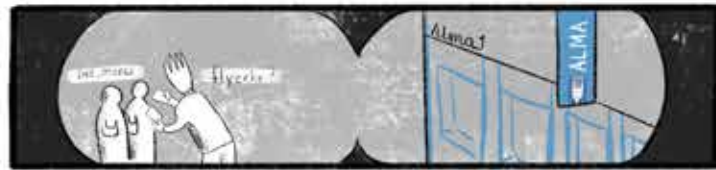
(‘Uit de hand gelopen dopen zijn van alle tijden, leerden we in het Universiteitsarchief’)
© Universiteitsarchief KU Leuven

(Bron: Onu Livery)

DE ONGELOOFLIJKE MAAR WAARGEBEURDE VERHALEN VAN VORKMAN

Doe eens een experiment in de ruimte

Een team van ingenieursstudenten van de KU Leuven mag als eerste Belgen deelnemen aan een nieuw raketproject in samenwerking met ESA.

door [Benno Debals](#)

De ruimtevaart, het blijft een immer interessant terrein van de moderne wetenschap en technologie. We worden tegenwoordig om de oren geslaan met nieuws van Donald Trumps *Space Force* of van het zoveelste nieuwe vliegende speeltje van die ene Elon Musk. Maar ook aan de KU Leuven wordt er deelgenomen aan het ruimteverhaal, zij het op minder grote schaal.

Het FLORENCE team, een team van ingenieursstudenten en doctorandi, werkt in Arenberg aan het REXUS/BEXUS project, dat staat voor Rocket/Balloon EXperiments for University Students. Dit gebeurt in samenwerking met de Duitse, Zweedse en Europese ruimtevaartagentschappen (respectievelijk DLR, SNSA en ESA), en ze mogen zich het eerste Belgische team op het REXUS project noemen. FLORENCE staat voor FLOW boiling REgime iN microgravity Conditions Experiment, een afkorting die we minstens punten voor originaliteit kunnen geven. Maar wat is het precies? Margot Nijs, projectcoördinator van het team, legt uit.

See you later, space cowboy

‘Het FLORENCE project probeert de kookeigenschappen van raketvloeistoffen te simuleren wanneer raketten in een zone komen van lage gravitatie. Wij mogen een module ontwerpen van een raket waarin we ons eigen experiment kunnen uitvoeren. Zo kunnen we onderzoek doen naar de eigenschappen van koelvroeistoffen in raketmotoren en kunnen we die zo optimaliseren naar de toekomst toe.’

Zelf bouwt het team dus geen raket, maar ontwerpt het een eigen module ervan waarin de studenten dan twee à drie minuten kunnen experimenteren in micro-graviteit. De raket zelf is een kleine zes meter lang, heeft een doorsnede van 35 centimeter en kan tot 90 kilometer hoog vliegen. Niet meteen de space shuttle die we misschien voor ogen hadden, maar we hebben nu eenmaal niet allemaal hetzelfde budget als NASA.

© Kaylan Saro

Volgens Nijs zit de grootste moeilijkheid in de restricties van de raket. ‘De raket kan in totaal zo’n 40 kilogram aan experimenten meenemen, wat moet verdeeld worden over vijf teams. Ook de afmetingen van de module moeten perfect kloppen en we moeten het volledige experiment in zo’n kleine ruimte krijgen. Voor elke kilogram die we extra meenemen, kan de raket een halve kilometer minder hoog vliegen. Dat zorgt er wel voor

‘Voor elke kilogram die we extra meenemen, kan de raket een halve kilometer minder hoog vliegen’

[Margot Nijs](#), projectcoördinator FLORENCE

dat we voorzichtig omspringen met batterijen en andere zware materialen.’ Er bestaan nog andere, simpelere manieren waarin microzwaartekracht kan behaald worden, zoals drop towers en paraboolvluchten, maar die experimenten kunnen typisch niet langer dan 20 seconden uitgevoerd worden.

Het project heeft meer dan het hypergespecialiseerde onderzoek van raketmotoren als toepassing. Met de kennis die hier wordt opgedaan, kan er in de toekomst meer te weten gekomen worden over onder meer elektronica in space shuttles. Ook is het een stap in de richting van het commercialiseren van de ruimtevaart, met de maan of Mars als bestemming. We zien Musk al ergens van achter een hoekje gluren.

Het team heeft nog tijd tot eind 2019 om hun experiment vertrekklare te maken en stijgt in maart 2020 op vanaf het Esrange Space Center in het Zweedse Kiruna. Het wordt afwachten wat het experiment met zich meebrengt. ☺

Gebrul, geroock en geroll op de Interfacultaire Rockrally

© Zourab Moussaev

Op maandag 4 maart vond in Het Depot de finale van de Interfacultaire Rockrally plaats. De rock was teruggekeerd en het lawaai was gaan liggen, en Rivals of Madtown kwamen hun verdiende prijs opeisen.

door [Benno Debals](#)

In de voorrondes ging het er nog op het gemakje aan toe, maar in Het Depot was het vechten om de felbegeerde prijzen. De bands liepen uiteen van zomers tot intiem, maar op het einde van de avond was er toch één woord dat alles samen hield: rock. Met een cola en kritisch oor in de aanslag gingen we kijken hoe de bands het ervan af brachten op het grote podium.

Zomers liefdesverdriet

Wow Koala (Musicologica) mocht de avond openen, en dat deden ze meteen geslaagd. De band die in de voorrondes nog wat verkouden leek, stond hier in de vorm van hun leven op het podium. De vier jongens werden vervoegd

door vier jongedames die synths, piano, viool en zelfs klarinet toevoegden aan de zomerse en kleurrijke muziek van de enthousiastelingen. Een mengeling van Balthazar, Sticky Fingers en Girls in Hawaii konden we opvangen, die laatste kwam meteen onze gedachten ingeslopen door de (palm)bomen die het podium bevolkten en extra zomers maakten. Het geheel kreeg een tintje absurdisme wanneer de Duitse woorden en bellenblazers opnieuw naar boven werden gehaald. Jammer genoeg was het niet voldoende om de musicologen aan een prijs te helpen. Nu we waren opgewarmd, konden we er meteen invliegen. Jammer genoeg moesten we eerst nog een brugje slaan over True Rose (LBK) die de gemoederen wat bedaarde. Rose en haar piano brachten intieme singer-songwitermuziek die

ons deed denken aan Tom Odell of Trixie Whitley, maar dan toch met een beduidend minder sterke stem die er vaker naast dan op zat. Met lyrics die doorspekt waren van liefdesverdriet zou je denken dat ze goed tot hun recht zouden komen aan haar piano. Het was echter pas toen ze haar piano verliet en de band het overnam, dat het geheel er een krachtige sfeer aan overhield. Kortom, wij willen meer expressie in die depressie, Rose, en dan kom je er wel.

De tempowissels van Ønce waren soms iets teveel van het goede

Het begin van het einde

De jongens van ØNCE (VRG) vonden we aan de overkant van die eerder vernoemde brug. Ze waren het begin van het einde van de avond, in die zin dat we vanaf nu enkel nog stevige gitaarrock

zouden horen. Het waren dan ook deze jongens die de zaal voor het eerst op gang kregen. Begrijpelijk, met een frontman die naast een zwoele grijns ook een krachtige stem had en die hun Foo Fighters geïnspireerde rock meer op Arctic Monkeys deed lijken. ØNCE probeerde soms eens iets anders, wat kon geapprecieerd worden. Maar de vele tempowissels haalden soms de vibe uit de set. De gitarist die tussenin een pintje dronk om af te koelen, toonde eens te meer dat de jongens het meenden als het op rocken aankwam. Ook deze jongelui grepen naast een prijs, maar dat was begrijpelijk als je weet wat erna kwam.

Rivals of Madtown bracht met onversneden enthousiasme rock om van te smullen

En wat erna kwam, was de passage van de Rivals of Madtown (Politika). Dit jong geweld kwam hun overwinningstocht uit de voorrondes verderzetten op de planken van Het Depot. Met hun onversneden enthousiasme brachten ze ongegeneerde rock om van te smullen.

De schurende solo's, scherpe sound en strakke riffs zorgden ervoor dat de band sterker uitviel

dan de voorgaande rechtenboys en simpelweg rock schreeuwde. Met hun onbezonnenheid en wild uiteenlopende teksten leek het wel alsof ze het losbandige studentenleven vertaald hadden naar het muzikale landschap. Hun cover van *Come Together* van The Beatles was dan ook een stuk wilder dan het origineel. Al dit schurend geweld was genoeg om de jury te bekoren en daarom gingen ze ook lopen met het mooiste beeldje van de avond.

Het begon al laat op de avond te worden en we werden al wat moetjes, maar bij een vlugge blik op de rest van het publiek merkten we dat we hierin alleen waren. Toen Joe & the Llamas (Economika) opkwam, hoorden we meteen een gebrul uit de zaal komen 'van de mannen van Diest.' De band had duidelijk hun fans meeegenomen. Het was wel een beetje nodig dat ze hun eigen publiek mee hadden, want hun sound was niet meteen de sterkste. Alles mocht van ons part wat harder en verfijnder, zeker hun cover van *Killing in the Name* van Rage Against the Machine. Maar het gebrul, gerock en geroll was genoeg om het publiek op hun benen te krijgen en daarom kregen ze dan ook de publieksprijs mee naar huis.

De winnaars hebben het in ieder geval meer dan verdiend. De rivalen van de gekke stad kwamen met een missie en volbrachten die. Het is uitkijken naar wat de volgende editie ons voorschotelt, hopelijk evenveel rock en evenveel *roll*.

door Sjaak Tromp Meesters

[tentoonstelling]14 februari - 29 maart, KADOC, Vlamingenstraat

EXPOSITIE VELDLIJNEN

Niets zo actueel en controversieel als de relatie tussen het Oosters-oriëntalisme (islam) en de Westerse wereld. Beweringen in overvloed, maar helaas wordt dat zelden genuanceerd gedaan. Om daar verandering in te brengen opent het KADOC de tentoonstelling 'Veldlijnen.' Historische ontmoetingen en contacten tussen beide werelden en culturen worden in een context gezet, die voorbij de clichés gaat. Toegang is gratis voor iedereen.

[muziek] 14 maart - 24 maart, Cinema ZED STUK

LEUVEN JAZZ

Luid aangekondigd, maar op 14 maart wordt het Leuven Jazz festival afgetrapt. Op maart liefst vijf locaties (van hippe jazzclubs tot het artistieke STELPLAATS) zullen verschillende soorten jazz te horen zijn, met elk hun eigen associaties en inspiratie. Ook jij kan je van je creatieve kant laten zien: op locatie 'ARTKOM' kan je, geïnspireerd door alle jazz-sferen, je eigen ervaringen op het doek neerwakken. Schilderen maar!

[musical]13 maart 20u, 30CC/Schouwburg

LEONARD BERNSTEIN 100!

Zegt de naam Leonard Bernstein je iets? Het zou wel moeten. De legendarische muzikant, componist en schrijver van de musical *West Side Story* heeft een erfenis waar je u tegen zegt. In deze musical doen sopraan Hanne Roos en pianist Jeroen D'Hoe het bruisende New York van Bernstein herleven. Fun gegarandeerd!

© Justine Lambrechts

[film] meerdere speeldata, *Cinema ZED*

DE GAVE VAN DE

VERONTWAARDIGING

Al is hij onze burgervader niet meer, op Leuven heeft Louis Tobback ontegenzeggelijk zijn stempel gedrukt. Ook in de Belgische politiek heeft hij geen kleine rol gespeeld. Maar wat voor rol? Wie is eigenlijk die man die 23 jaar Leuvens burgermeester was? Oervader of despoot, je kan het ontdekken in *Cinema Zed*.

[muziek] 22 maart, 20u, *STUK*

FLAVIEN BERGER + MARC MELIÀ

Dromerige Franse chansons oubollig? Vergeet het maar. Muzikanten Flavien Berger en Marc Melià worden alom bewierookt en lijken ook buiten de Francofone wereld hun plek op te eisen. Met een mix van electronica, psychedelica en nostalgie zetten ze experimentele en vernieuwend optredens neer. Shows in Brussel en Parijs waren strak uitverkocht.

[theater] 12 maart, 21u, *STUK*

THEATER MOVE 37

Zwarte gaten, robots, donkere energie en kunstmatige intelligentie. De natuurkundige ontdekkingen zijn tegenwoordig verbluffend. Helaas zijn ze vaak ook erg onbegrijpelijk. Zou het theater hier misschien iets aan kunnen doen? Acteur Thomas Ryckewaert doet een poging in zijn voorstelling *Move 37*. Samen met kosmoloog Thomas Hertog van de KU Leuven proberen zij het ondenkbare uit te beelden. Een echte aanrader dus.

[beeldende kunst] vanaf 15 maart, *Museum M*

EXPOSITIE WAANZIN

Elke twee jaar levert M - Museum Leuven een van haar zalen over aan het publiek. Deze keer mochten tien Leuvense studenten gaan grasduinen in de collectie van het museum, een selectie maken en deze zelf presenteren naar believen. Het overkoepelende thema is 'waanzin'. Het resultaat belooft alvast waanzinnig boeiend te worden. ☺

interview > Dubbel geboekt: Pieter-Paul Mortier en Danny Theuwis

Boeken met impact

In Dubbel geboekt laten we twee prominente figuren met een link aan het woord over hun belangrijkste boek. Deze editie: de twee mannen achter *Artefact* en *Leuven Jazz*.

door [Tijs Keukeleire](#)

Pieter-Paul Mortier (*Artefact*)

'Vorig jaar heb ik *Between the world and me* van de Amerikaanse schrijver Ta-Nehisi Coates gelezen, een boek dat me echt heeft aangegrepen. Het boek bestaat uit een lange brief van Coates aan zijn zoon waarin hij beschrijft wat het betekent om als zwarte jongen in de Verenigde Staten op te groeien en te leven.

Ik vind dat we in een tijd leven waar we bepaalde zaken in vraag moeten stellen, of op zijn minst bij stil moeten staan. Zowel de Black Lives Matter- als de #MeToo-bewegingen zorgen voor veel discussies en belangrijke vragen die gesteld worden, ook bij mij.

Ta-Nehisi Coates is op het idee gekomen om het boek te schrijven na een ontmoeting met Obama, waarin duidelijk werd dat hij het optimisme van de toenmalige president niet deelde. Het was toen de periode van de rellen in Ferguson, het moment van de Black Lives Matter-beweging en hij voelde de nood een tegenreactie te schrijven. Daardoor is het een confronterend boek geworden, dat geen mooi beeld schetst voor de toekomst van Amerika.

Een heel groot deel van het boek gaat over het lichaam. Echt over het fysieke, lichamelijke as-

pect van als zwarte jongere in de Verenigde Staten opgroeien. Coates is zelf in een heel problematische wijk in Baltimore opgegroeid, de stad bekend van *The Wire*. Zijn prilste herinnering was constant leven met een angst voor zijn fysieke integriteit.

'Het boek gaf een overtuigend beeld van de angst van geweld op je lichaam'

[Pieter-Paul Mortier](#)

Op dit vlak kwam het boek dus echt binnen, het gaf echt een overtuigend beeld van de angst van geweld op je lichaam. Dat is angst vanuit de staat en de politie, maar ook vanuit de gemeenschap zelf.'

Danny Theuwis (*Leuven Jazz*)

'Een heel belangrijk boek voor mij was *Het boek der rusteloosheid* van Fernando Pessoa, een intrigerende Portugese schrijver en dichter. Hij had verschillende personages in zich en naargelang welk boek of welke gedichten hij schreef, nam hij echt andere personen aan.

Het boek der rusteloosheid is een boek dat je af en toe moet wegleggen, en dan weer moet vastpakken en openslaan. Je vindt er altijd een soort van waarheid of iets heel herkenbaars in, ongeacht wanneer je het boek leest of waar je bent. Het is een boek dat uit verschillende losse filosofische

hersenspinsels bestaat en er zit wat commentaar op de maatschappij in.

Rusteloos is ook hoe je het boek kan beschouwen. Het is zeker geen roman, zo moet je het niet lezen. Het zijn dromerijen, beschouwingen over het leven waar je eventjes bij stil kan staan. Het hele boek bevindt zich tussen droom en werkelijkheid.

Het boek der rusteloosheid heeft mijn liefde voor literatuur en voor Portugal bepaald. Ik ben ooit op vakantie naar Lissabon gegaan en heb daar het huis van Pessoa bezocht. Op basis daarvan ben ik meer gaan wroeten in de geschiedenis van Portugal en Lissabon en in het leven van Pessoa.

Ik probeer dit boek toch wel altijd aan te prijzen als een klassieker, een boek dat je te allen tijde kunt vastnemen. Je moet niet de zoveelste hype volgen: dit is eigenlijk een soort van boek dat je nu, binnen vijf jaar en binnen tien jaar nog altijd kunt lezen.' ☺

'Je moet niet de zoveelste hype volgen'

[Danny Theuwis](#)

(‘We moeten op zijn minst stilstaan bij bepaalde dingen’)
© Anneka Robeyns

(‘In *Het boek der rusteloosheid* vindt je altijd een soort waarheid of iets heel herkenbaars’)
© Anneka Robeyns

ONDERHOND

De enige echte horrorfaculteit

door [Mikhail Efimenko](#)

Niet elke onderhond moet zogenaamde hoge cultuur bevatten. Soms mag het gewoon eens lekker kitscherig zijn - denk daarbij dan vooral aan liters bloed en hoofden met tentakels.

Soms zijn er regisseurs wier hele collectie films redelijk onder de radar valt. Een van mijn grote favorieten op dat vlak is de regisseur Robert Rodriguez, een regisseur die voor velen redelijk onbekend is bij naam, maar wiens films dan wel een belletje doen rinkelen. Als je in jeugd *Spy Kids* ooit hebt gezien: dat was de man die achter de camera stond. Natuurlijk heeft Rodriguez een aantal films gemaakt die wel de nodige erkenning hebben gehad – o.a de eerste *Sin City*, de bovengenoemde *Spy Kids* of de in samenwerking met Tarantino gemaakte *From Dusk 'till Dawn*. Maar de film die ik vandaag ga bespreken – een van mijn favorieten – is niet meteen een van zijn bekendste films. *Hell*, het is niet eens een echt goede film, maar het blijft wel geweldig op zijn eigen manier – *Faculty*, de “horror” (tussen zeer sterke haakjes) film uit 1999 over een middelbare school in de VS die geïnfiltreerd wordt door een groep van aliens die zich vermommen als leerkrachten. Die aliens willen water en de enige manier om ze te stoppen is dus...een huisgemaakte drug met uitdrogingsvermogen, die verkocht wordt in de school. Ja. Dat is dus het plot. En het zal me niet verbazen als het klinkt als een van de meest bizarre plots die je ooit gehoord hebt. Waarom zou je die film dan een kans moeten geven? Vooral om dezelfde reden dat de meesten die film laten vallen: hij is gewoon gestoord en er is geen enkele seconde waarin de film zichzelf serieus probeert te nemen. Vanaf de eerste scènes (wanneer de schoolverpleegster – mooi tot leven gebracht

door Salma Hayek – achterna wordt gezeten door bezeten leerkrachten terwijl *The Offspring* op de achtergrond speelt), door het middelpunt (inclusief een hoofd dat zich afrukt van het lichaam om daarna voort te bewegen met tentakels – dat hoofd is trouwens van Femke Janssen, beter bekend als Jean Grey uit de eerste *X-Men* films) en tot het einde is het gewoon een gestoorde joyride, een wilde duik in de jaren negentig op zijn meest groteske en schaamteloze manier. De personages zijn zo dun als karton, de aliens bloederig en bizar en de soundtrack een collectie van foute rockbands uit de jaren negentig (o.a

De personages zijn zo dun als karton, de aliens bloederig en bizar en de soundtrack een collectie van foute rockbands

Oasis, *The Offspring* en *Garbage* passeren de revue). De film kan ook rekenen op een sterrencast want behalve de 2 bovengenoemde speelt Elijah Wood – lang voor hij de ene ring naar Mordor moest brengen – een van de hoofdrollen en Robert Patrick, ook bekend als de vloeibare moordrobot uit *Terminator 2*, een van de leerkrachten. Het is een van die films die alleen gemaakt konden worden in die periode, en nooit meer opnieuw. Dus, als je ooit eens een duik wil nemen in de geschiedenis en genieten van een *pure slice of 90's cheese* weet je waar je moet zijn: op de faculteit van Robert Rodriguez. ☺

‘Elke revolutie bereikt zijn lotsbestemming en dat is het creëren van een mooie samenleving voor de komende generaties’

‘Wie zijn democratische waarden kwijtspeelt, zal altijd verliezen van totalitarisme’

Al meer dan acht jaar lang klopt Nobelprijswinnaar en Jemenitisch mensenrechtenactiviste Tawakkul Karman op dezelfde nagel. Vrede en democratie gaan hand in hand.

door [Jef Cauwenberghs](#)

‘Waar ik tegenwoordig woon? Op het vliegtuig.’ Er kan nog net een grapje, een vermoeide glimlach en een warme handdruk vanaf alvorens ze zich excuseert. Vranckx wacht. Neen, van grootheidswaanzin zal je Tawakkul Karman niet kunnen beschuldigen. Nochtans mag ze zich al acht jaar lang zonder schroom in een notoir rijtje naast klinkende namen als Martin Luther King, Nelson Mandela of Barack Obama schikken. Stuk voor stuk big shots die in Zweden het hoogste eremetaal voor de Vrede aan hun cv mochten toevoegen.

Dat de Jemenitische activiste in 2011 een reourtje Stockholm boekte, heeft ze te danken aan haar werk voor de mensenrechtenorganisatie Women Journalists Without Chains die ze in 2005 oprichtte. Ze leidde de eerste protesten tegen toenmalig dictator Ali Saleh en toen enkele jaren later de Arabische Lente definitief de oversteek naar het schiereiland maakte, stak ze vanop de barricaden in hoofdstad Sanaa de vlam mee aan. Saleh's hoofd rolde, eerst figuurlijk door het protest van Karman, twee jaar geleden letterlijk door een fatale scherpschutterskogel. Zijn gedwongen exit leek Jemen richting democratie te stuwten maar dat was buiten de sjiiitische Houthis-rebellen gerekend die de gewapende strijd met opvolger Abd Al-Hadi aangingen.

Karman zucht. Ze is moe. Al jaar en dag legt ze dit conflict uit. De humanitaire crisis barst uit haar voegen. Kinderen verhongeren. Cholera heerst. Al even lang benadrukt ze dat niets zal veranderen zolang er geen democratie is.

Met die boodschap is ze ook naar Gasthuisberg getrokken waar ze op het moment van dit gesprek onderdeel is van de jaarlijkse PeaceJam voor een

tweehonderdtal Belgische jongeren. De lange dag heeft haar uitgeput.

Maar eenmaal de recorder aangaat, laait het vuur in haar op. Terwijl haar meegereide wederhelft Muhammed naast haar toch even een uiltje knapt, preekt Karman met veel overtuiging de vrede en democratie, wijst ze het Westen op zijn verantwoordelijkheden tegenover Jemen en zet ze België in de strafhoek. ‘Jullie autoriteiten dragen direct en indirect bij tot het doden van Jemenitische burgers’, klinkt het streng. ‘Help ons in het vredesproces.’

Toen in u in 2011 de Nobelprijs voor de Vrede won, richtte u zich namens het Jemenitische volk tot het publiek in Stockholm met de woorden: ‘We love you.’ We zijn nu acht jaar later. Een Westerse coalitie onder de hoede van Saudi-Arabië heeft zich hardhandig in Jemen gemengd. Hoeveel van die liefde blijft er nog over?

(*resoluut*) ‘Het is dezelfde liefde en overtuiging die overblijft. Ik wil van deze wereld een plek van vrede maken. Een plek vrij van tirannie en corruptie. De chaos die na onze vreedzame revolutie kwam, is niet in onze harten geslopen. Zij heeft onze standvastigheid voor een betere toekomst niet aangetast.’

Maar u sprak tot een zaal vol prominenten uit het Westen. U was erg verzoenend. Koes-tert u vandaag geen wrok?

‘Wanneer ik vandaag de schuld bij de Westerse regeringen leg, wil dat niet zeggen dat ik haat draag. Wanneer ik hen beschuldig, is dat omdat zij hun verantwoordelijkheden niet zijn nagekomen. Zij hebben hun eigen waarden verraden. Waarden zoals mensenrechten. Waarden zoals

gelijkheid, vrijheid en democratie. Wanneer voor ons die waarden in zicht kwamen, sloten zij bondgenootschappen met dictators en steunden zij counterrevoluties. Wanneer ik hen daarop wijs, is dat niet uit wrok maar om hen wakker te schudden. Wij zullen hoe dan ook niet stoppen tot wij ons doel bereikt hebben. Het Westen kan kiezen: of de mensen en de toekomst, of de dictators, het verleden.'

Twee jaar voor uw laureaatschap won Barack Obama de hoogste vredesonderscheiding. In 2015 stapte hij mee in die dodelijke coalitie die duizenden burgerdoden op haar geweten heeft. Wat is dan überhaupt de waarde van die Nobelprijs?

(zucht) 'Ik voel me enorm gefrustreerd door het beleid van Obama in het Midden-Oosten. Nog voor de coalitie met Saudi-Arabië sloot hij deals met Iran waardoor zij hun invloed over het Arabisch schiereiland konden verspreiden. Eerst dat, en dan steunde hij een coalitie die schade aanricht in Jemen. Hetzelfde met Trump. Het Amerikaans beleid is een fout beleid. Het steunt het democratisch principe niet.'

Obama staat wel met u in het rijtje van Nobelprijswinnaars.

'Ik respecteer hem omwille van vele andere dingen. Hij is de eerste zwarte president van de Verenigde Staten. Hij heeft in zijn land fantastische dingen gedaan. Maar ik had gehoopt dat hij

met zijn presidentschap en dan die Nobelprijs voor een stabiel Midden-Oosten ging zorgen.'

België is ook niet onbesproken. Ons land voert jaarlijks voor ettelijke miljoenen aan wapens uit naar Saudi-Arabië.

'Laat me deze kans gebruiken de Belgische autoriteiten op te roepen daarmee te stoppen. Zij dragen direct en indirect bij aan het doden van Jemenitische burgers. Help ons in het vredesproces en de poging een referendum te houden richting verkiezingen.'

'De Belgische autoriteiten dragen direct en indirect bij aan het doden van Jemenitische burgers'

Aan de andere kant staan politici wel graag klaar om hulpgoederen en medische assistentie naar Jemen te sturen. Er lijkt sprake van een dubbele agenda.

'Dat is wat ik je vertel: er gaapt een groot gat tussen de waarden die het Westen wil uitstralen en de voordelen die het uit de situatie kan halen. België huisvest de kantoren van de

Europese Unie. Datzelfde Europa dat na de Tweede Wereldoorlog samen met de Verenigde Naties aan de basis lag van de Verklaring van de Rechten van de Mens. Het is een schande dat zij nu zo ver af staan van de waarden van die verklaring door het steunen van dictators of het verkopen van wapens.'

In een uiterst cynische bui kan je stellen dat ze er toch maar mooi winst mee maken.

'Dat is slechts tijdelijk. Op termijn zullen ze veel meer verliezen dan winnen. Allereerst verliezen ze hun waarden. Er is niets belangrijker en betrouwbaarder dan de waarden die je draagt. Het winstdenken heeft hen trouwens ondergeschikt gemaakt aan geopolitiek sterke dictaturen als Rusland en China. De balans is weg en de weg naar dictatuur ligt open. Als je je democratische waarden kwijtspeelt, zal je altijd verliezen van totalitarisme.'

Daarnaast geven ze dictators ook de ruimte om de internationale vrede te destabiliseren. Landen storten in elkaar en dat zorgt voor problemen als terrorisme en de vele vluchtelingen.'

Volgens internationale rapporten vangt Jemen alleen al meer vluchtelingen op dan heel Europa bij elkaar. Hoe bolwerkt een land in oorlog dat?

'Dit is Jemen! Jemen is een geweldig land. Voormalig leider Ali Saleh portretteerde ons vaak als terroristen terwijl we zo een verwelkomend volk

NAVRAAG

(‘De chaos die na onze vreedzame revolutie kwam, is niet in onze harten geslopen’) © Jan Costers

NAVRAAG

zijn. Zelfs in oorlogstijd huizen we vluchtelingen uit Afrika. We zien af, maar dan nog vallen we hen niet aan of behandelen we hen slecht. In Saudi-Arabië worden Jemenitische migranten ontslagen, beroofd, uitgebuit of hun winkels worden kort en klein geslagen.’

Kijkt u met die kritiek ook naar Europa dat zijn grenzen steeds strakker bewaakt en waar de discussie over vluchtelingen erg verhit is?

‘Ik wil de vergelijking met voorgaande voorbeelden niet maken. Europa respecteert in grote mate nog de mensenrechten van zijn migranten. Misschien zijn er uitzonderingen maar ik wil niet gezegd hebben dat mensen mishandeld worden. Wel wil ik zeggen dat de oplossing voor het probleem niet ligt in het sluiten van de deur voor vluchtelingen. Dat zijn geen terroristen. Dat zijn mensen die tirannie en terreur ontvluchten. Het is aan jullie hen op te vangen! Hen te voorzien in onderwijs en publieke diensten. Hen rechten te geven. Tot slot is het ook mee aan jullie om hen in Jemen of elders richting democratie en vrijheid te helpen, en te vrijwaren van dictatuur.’

‘Het Amerikaans beleid is een fout beleid. Het steunt het democratisch principe niet’

Hier spreken bepaalde mensen graag over de ‘Verlichte samenleving’. We hebben het nu eenmaal beter omdat de Arabische wereld onze “superieure” vorm van democratie niet kent of wil kennen.

‘Dat zullen ze moeten heroverwegen. Ik ben er zeker van dat ze wakker zullen worden. Ze gaan

tot de conclusie komen dat ook wij die vormen kennen en dat ze maar beter aan onze kant, de kant van het volk, staan. Voor hun eigen veiligheid en voordeel moeten ze ons, maar ook Latijns-Amerika helpen in het democratisch proces. Met democratie, niet met dictatuur zal welvaart komen.’

Vergis ik me wanneer ik stel dat veel landen slechter uit de Arabische Lente, waar u een belangrijke rol in speelde, zijn gekomen?

‘Eerst hebben we gevochten om ons van een gewelddadige tiran te bevrijden. Dan stonden we oog in oog met een lelijke counterrevolutie met veel gezichten: oorlog, milities, militaire staatsgrepen, terroristen. Maar de gehele revolutie verloopt in fasen en we zijn nu bij fase twee. De Arabische Lente gaat verder. Kijk naar wat er in Algerije en Soedan gebeurt. Zelfs al kreunt Jemen onder het gewicht van Saudi-Arabië en de Houthi-rebellen, zelfs al kreunt het onder oorlog en hongersnood, mensen geloven en offeren zichzelf op met het vooruitzicht op een democratisch land.’

Irak kreunde ook ooit onder de dictatuur van Saddam Hussein. Toen vielen de Amerikanen binnen, stortten het land in oorlog en lieten Hussein aan de galg hangen. Veel Irakezen verzuchtten achteraf dat hun voormalig leider de slechtste nog niet was. Is dat in Jemen ook denkbaar?

‘Je kan niet zeggen dat het leven beter is onder de duim van tirannie. Dat is niet waar! De fout ligt niet in het verwijderen van een dictator maar in de slechte interventie. Dat is wat we zagen in Irak en Afghanistan. De Amerikanen kwamen zogezegd “helpen”. Uiteindelijk kwamen ze en verspreidden ze chaos.

Aan de andere kant is er ook de afwezigheid van interventie zoals in Syrië. Wij willen geen van beiden. Geen slechte interventie en geen afwezigheid van interventie. Wij willen dat de internatio-

nale gemeenschap ingrijpt zoals beschreven in de mensenrechtenconventies.

Maar het moet dan wel leiden tot een échte democratie. Geen ingreep die zorgt voor instorting en sektarisme maar een die zorgt voor goed bestuur.’

Iets positiever dan: er lijkt in het Westelijk halfmond een mentaliteitskentering op tilsinds de moord op de Saoedi-Arabische Washington Post-journalist Jamal Khashoggi.

‘Ja; dat klopt! Het heeft hen doen inzien met welke regimes ze aan tafel zitten. Khashoggi’s bloed zal niet voor niets gevloeid hebben. Wereldwijd groeit er bewustzijn over hoe brutaal deze landen, koninkrijken en dictaturen zijn. We gaan, hopelijk, een nieuw tijdperk in, in de houding van Westerse regeringen tegenover autoritaire regimes. Ik wil trouwens benadrukken dat wanneer ik het Westen berisp, ik het niet heb over de mensen, de NGO’s en de media. Zij doen geweldig werk. Wij hebben het over het beleid dat schuldig is en dus de regeringen die moeten handelen.’

Hoe kan iemand als u zo optimistisch blijven in een conflict dat al zo lang aansleept, dat duizenden burgerdoden heeft gekost en waarin kinderen voor het oog van de wereld verhongeren?

‘Omdat ik weet dat er niets ergers bestaat dan te leven onder de duim van dictators. Vrijheid is de éنية poort naar de droom van een sterk, goed, democratisch land. Onze weg naar die vrijheid is nog maar net gestart. Het is het verhaal van elke revolutie. Elke omwenteling gaat gepaard met lijden. Het is ongelofelijk triestig wat er momenteel in Jemen gebeurt. Maar ik heb veel geleerd uit de geschiedenis van de Europese beschaving. Elke revolutie bereikt zijn lotsbestemming en dat is het creëren van een mooie samenleving voor de komende generaties.’

KU Leugen ontdekt waarom Mark ook Maanman genoemd wordt

Tip van Flip

Last van losse handjes bij het uitgaan?

Laat een scheetje, wanneer iemand komt aan je reetje.

Openingszin van de week

Ben jij het doopcharter?

Want je bevat een lacune die ik weleens wil vullen

IFB
interfacultaire
brokrally

∞
*Fraaie lintjes om de hals
Het zelfbewustzijn gepolijst
De toelating niet mals
Maar bovenal, Ralph Lauren strikt vereist*
∞

Ook Leuvense priesters tekenen doopcharter niet

door [Jozef de Keuster](#)

Na de Leuvense studentenclubs hebben ook de Leuvense priesters laten weten dat ze zich niet kunnen vinden in het nieuwe doopcharter dat de KU Leuven samen met LOKO opstelde. 'Er zijn verschillende richtlijnen waar we gewoon niet mee akkoord kunnen gaan', aldus priester Merckx. 'Zo zouden de mensen die de doop leiden geen alcohol mogen drinken. Wat moet er dan gebeuren met die miswijn?'

Maar ook praktisch zijn verschillende richtlijnen moeilijk te behalen voor de geestelijke vaders. 'Schachten mogen zich niet geheel of gedeeltelijk naakt vertonen, maar we kunnen die baby's toch moeilijk met kleren aan in zo'n wijwatervat kieperen?' vraagt pastoor Delichte zich af. Ook geluidshinder kan zo een probleem vormen. 'Wij vertellen die baby's wel dat ze zich rustig moeten houden, maar wanneer je in aanraking komt met dat koude water is het toch niet meer dan normaal dat je je keel opent', vervolgt Merckx.

Delichte vindt dat vooral LOKO hier schuld treft: 'Het is toch niet omdat onze praktijken nog uit de middeleeuwen stammen – en soms zelfs op het barbaarse af zijn – dat zij mogen beslissen of wij die voortzetten of niet.' Merckx springt Delichte daarin bij: 'Het welzijn van onze schachten wordt dan als argument gegeven, maar over het welzijn van de instellingen en tradities reppen ze geen woord. Ongehoord vinden wij dat.'

De priesters bekijken samen met collega's uit Gent en Antwerpen hoe het verder moet, maar weigeren voorlopig om wijwater bij de miswijn te doen. Het Vaticaan wenste niet te reageren op het doopcharter.

Het doel geiligt de middelen

door [Benny De Pauw](#)

In het Onderpoesje wordt elke week een verloren parel uit de annalen van het volwassen entertainment opgevist. Deze week kijken we naar een haai in bad. Zie dit al dan niet als een eufemisme.

Pornofilms bestaan er in tal van verschillende genres. Dat hoeven we u, de gemiddelde student, wellicht niet te vertellen. En dat het blijft vervallen in dezelfde formule zonder enige originaliteit, weet u ondertussen ook wel al. Zelfspot kent het genre allerm minst. Maar toen kwam Lisa Ann, onder menig student wel bekend, om de disneylandpolitiek van de moderne volwassen entertainmentindustrie een halt toe te roepen. Ze legt de wonde bloot en vloert met haar parodieuze porno *'Danger! Shark infested waters'* de complete industrie in haar (bad)eedje.

We bevinden ons op het strand, terwijl een prachtig gecomponeerde achtergrondmuziek onze oren doet smullen. Opeens horen we in de verte een vrouw roepen: *'Lisa! There's a man entering shark infested waters! Code cock, code cock!'* Van de eerste minuut worden we in het verhaal gezogen met een spanning waar zelfs Hitchcock niet tegenop kan.

Flits. Cut-scene naar een marmeren badkamer met een prachtig bad geponoord te midden ervan. Een jonge bink, naamloos in de film maar wij zullen hem voor het gemak Willy noemen, heeft het wat warm in dit zomerse strandseizoen en zoekt verfrissing in zijn badkuip. Maar opeens zien we onze goede vriendin Lisa Ann aanrennen in slow motion doorheen de hal, volledig uitgerust in Baywatch outfit en geaccompagneerd door bijhorende themamuziek. Haar aankomst wordt gevolgd door het absurde *'I see you don't have a lifeguard here at your beach.'* De stoere bink antwoordt verbaasd met de prachtig realistische respons: *'I'm not at the beach, this is a bathtub.'*

-- Hiermee parodieert Lisa duidelijk de huidige staat van de pornopoespas die tegenwoordig gaande is in het landschap van de drie x'jes --

Na het geschil uitgeklaard te hebben zakt de jonkheer onderuit in zijn badkuip. Een korte montage met de iconische filmscore van Jaws op de achtergrond later, fluit onze jongedame haar prooi uit het water. *'Get out of the water, there's*

a shark!' Deze van de pot gerukte opmerking werd wederom van fantastische replek gediend door onze Willy: *'What, a shark? Wait a minute, there's no shark in the bathtub!'*. Niet veel vijven en zessen later is het verhaal afgelopen en start het verwachte vervolg: verhip, meneer haalt zijn klok-en-hamerspel boven, en de rest kunt u wel raden.

Maar deze pornografische pretprent overstijgt seksueel explicitisme. Hiermee parodieert Lisa duidelijk de huidige staat van de pornopoespas die tegenwoordig gaande is in het landschap van de drie x'jes. Alles lijkt te kunnen en alles lijkt te mogen om uiteindelijk tot die beruchte blowjob of m-m-moneyshot scène te komen. Elke video lijkt ook gewoon hetzelfde te zijn. Telkens weer dat verdomd simpele verhaal op voorhand dat een of andere incestueuze fantasie dient te verdoezelen. Maar met deze parodie der parodieën trekt Lisa aan de alarmbel en gaat ze zo ver in het versimpelen van het concept van 'het doel geiligt de middelen' dat het absurdisme van het explicitisme haast het alledaagse terug inhaalt.

Deze pornografische pretprent overstijgt seksueel explicitisme

De wachtrijstress van elke student met vuvuzela in de hand zou met deze plaat voorbij moeten zijn. Nooit meer eindeloos lang zoeken op de elvendertigste pagina van je Pornhub account om een origineel filmpje tegen te komen. Dit is de porno om alle porno te eindigen. Een meesterwerk van modern cynisme en een revolutie tegen de huidige stand van zaken. Menig millennial zou het moeten bejubelen.☺

Nog niet uitgelezen?

LEES VERDER OP VETO.BE

student

Emilia Verbeke wint Welsprekendheidstornooi

Als enige vrouwelijke kandidate palmde ze de juryleden in met haar mooie woorden. Economist Andreas Van Puyenbroeck ontving de publieksprijs.

internationaal

Internationals HIW tegen verhoogd inschrijvingsgeld

Het inschrijvingsgeld voor internationale studenten buiten de EER werd dit jaar fors verhoogd. Een peiling van NFK wijst op grote tegenstand bij de internationals ten aanzien van die maatregel.

A promotional banner for the Think Abroad Opening Event. The banner features three photographs of bands: CRUDA, SUNNY AFTER MOON, and ALPACAS. Below the photos are the logos for LOKO, THINK ABROAD (with the tagline 'EXPLORE DIFFERENT CULTURES'), and Alma. The event details are listed at the bottom: 'Opening Event | 18.03 | 5PM | Alma 2'.

CRUDA

SUNNY AFTER MOON

ALPACAS

LOKO

TA **THINK ABROAD**
EXPLORE DIFFERENT CULTURES

Alma

Opening Event | 18.03 | 5PM | Alma 2

12 maart 2018 — *cultuur*

Artefact zoekt hogere auditieve sferen op

Waar de expositie van Artefact inzet op beweging, vertrekt dit auditieve luik vanuit een meer meditatieve ingesteldheid. Bij wijlen bevreemdend, geen moment vervelend.

Volgend jaar geen les in eerste week academiejaar?

— 14/3/2018 — *onderwijs*

Dat er een oriëntatieweek komt, is al even bekend. Nu is het stilaan ook duidelijk hoe die er komt uit te zien.

Openingsavond IFTF

— 15/3/2018 — *cultuur*

Maar liefst 10 kringen kruipen dit jaar op de planken om elkaar te overtreffen met hun podiumkunsten. Op 13 maart lichten de deelnemers al een tipje van de sluier middels een teaser.

Steppen door Leuven

— 16/3/2018 — *student*

Al steppend door Leuven zweven wordt binnenkort realiteit! (Maar met meer restricties dan in andere steden).

colofon

Vincent Nollet
hoofdredacteur
vinsent@veto.be
@vinsentnollet

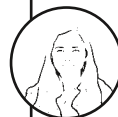
Daphne de Roo
redactiesecretaris
daphne@veto.be
@daphneferoo

Daan Delespaul
redacteur Internationaal
daan@veto.be
@DDelespaul

Lien De Proost
redacteur Sociaal
lien@veto.be
@ProostLien

Rani Goelen
redacteur Student
rani@veto.be
@Ranigoelen

Jan Costers
redacteur Cultuur
jan@veto.be
@Jcorders

Anneka Robeyns
redacteur Beeld
anneka@veto.be
@AnnekaRobeyns

Benno Debals
redacteur KU Leuven
benno@veto.be
@BennoDebals

Vincent Cuypers
redacteur Opinie
vincent@veto.be
@v_cuypers

Veto is een uitgave van de Leuvense studentenkoepel LOKO. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO. Wil je hier volgende keer ook vernoemd staan? Kom dan naar onze Redactievergadering, elke vrijdag om 16u op de tweede verdieping in de 's Meiersstraat 5; of stuur een mailtje naar veto@veto.be met een antwoord op de vraag 'Waar zou jij graag eens naar op vakantie gaan?'

eindredactie Arne 'Het hol van Pluto' Van Lautem, Mathilde faculteit Letteren Dams, Daphne 'Wat is dat, vakantie?' de Roo, Lien AAAA Arendonk De Proost, Vincent Cuypers, Tom Dinneweth, Vincent 'Ik was een week op ziekteverlof, telt dat ook?' Nollet, Anneka Robeyns, Rani 'Dat van kinderen voor kinderen waar je met je billen bloot van de kokosnoot kan drinken' Goelen, Tijs Keukeleire, Daphne de Roo, Benno 'Loempialand' Debals, Jan 'Chakamaka' Costers, Hanne Tollenaere
vormgeving Daphne de Roo, Frank Claikens **cover** Philip Lammens, Anneka Robeyns, Frank Claikens, Universiteitsarchief
schrijvers Jan Costers, Vincent Nollet, Lien De Proost, Arne Van Lautem, Rani Goelen, Ana Van Liedekerke, Benno Debals, Tijs Keukeleire, Daan 'ik mik loreland!' Delespaul, Mikhail 'Een veel te lang antwoord' Efimenko, Daphne de Roo, Jef 'Neverland' Cauwenberghs, Mirjam Eren, Tom Dinneweth, Mathilde Dams, Pieter Jaspers, Jan 'Xinjiang' Vinken, Arne Sonck, Luz Goossens, Laurien Ceuterick, Gretl Michielsens, Jens Wynants
fotografen Stijn Winkels, Philip Lammens, Bavo Nys, Jef Cauwenberghs, Daan Delespaul, Zourab Moussaev
illustratoren Anne-Leen 'De zetel van de redactie' Declercq, Kaylan Saro, Justine Lambrechts, Anneka Robeyns **strip** Anneka Robeyns, Theti Osimo, Philip Lammens, Guillaume Deprez, Ruben Algoet **KU Leuven** Frank 'Dromenland' Claikens, Arne Van Lautem, Benno Debals, Jan Costers

Op zoek naar een kot in Leuven?

Zoek je een kot in een residentie of op de privémarkt?
Kom je in aanmerking voor een kamer met huurprijs op maat?

**KOM NAAR DE BEZOEKDAGEN OP
30 MAART EN 27 APRIL 2019**

Meer info en inschrijvingen: www.kuleuven.be/bezoekdagen

ONLINE ZOEKEN

Vanaf 30 maart 2019 kan je je zoektocht naar een kot ook online voortzetten. Kotwijs.be is de online databank van de KU Leuven met alle beschikbare koten met kotlabel. Vind je je kot op kotwijs.be, dan ben je zeker dat je goed zit!